Kč 14,40 / Sv. 033

Něm. DM 2,00 / Švýc. Fr. 2,00

MOBA

G.F.UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Odveleni na smrt

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Holandsko f 2,40 / Itálie L 2000 / Španělsko P 175 / 7–94

MOBA

G.F. UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Odveleni na smrt

Cesta z Camp Concho k poštovní stanici byla dlouhá necelých třicet mil – takže pro skupinku armádního jezdectva s několika vozy, která měla namířeno k poštovní stanici, to byla krátká vyjížďka. Měli tam vyzvednout majorovu ženu a přivézt ji do opevněného vojenského tábora.

Nikdo nepočítal s tím, že by těsně u pevnosti nebo mezi ní a poštovní stanicí mohli být Apači.

Copak jim před několika týdny nezpůsobili ohromné ztráty? Jejich vesnice Juan Colorados byla docela zničena a všechno živé v ní pobito.

Ne, Apači byli poraženi a nebyli už v téhle oblasti nebezpečím. Major z pevnosti jistě brzy dostane pochvalu a dostane se na seznamu adeptů povýšení zase o pár míst výš.

Poručík a jeho šest mužů jeli celkem bezstarostně.

Bylo po poledni a nad zemí se tetelil horký vzduch. Vířil se prach, zase se usazoval a mísil se s potem koní i mužů. I lehký dvoukolový kočár byl celý zaprášený.

A pak se to najednou stalo…

Do toho prachu se zahrabali Apači a ukryli hlavy za nevysokými stepními křovinami. Leželi přímo tam, kudy projížděli vojáci. A vrhli se na hrstku mužů ze všech stran. Bez jediného hlesnutí, ale s nemilosrdnou rozhodností.

Ženy, sestry, matky a děti těchto bojovníků totiž byly před několika dny vyhlazeny spolu s jejich vesnicí, zatímco muži byli v Mexiku a prodávali tam koně.

Ne, tentokrát neměli slitování.

Během minuty zabili mladého poručíka i šest jeho lidí a sami přitom zaplatili jen lehkým zraněním tří svých bojovníků.

Protože neměli koně, vzali si zvířata vojáků i oba koně zapřažené k lehkému vozu. Vzali i zbraně a vůbec všechno, co mohli potřebovat – i uniformy. Prostě všechno.

U převrácených vozů zůstala jen mrtvá těla.

Brzy začali nad tím místem kroužit supi a připlížili se i kojoti.

Náčelník Apačů Juan Colorado udeřil, ale byl to pouhý začátek.

Tihle jeho bojovníci tvořili vybranou jednotku. Jednali přesně podle jeho instrukcí.

Juan Colorado sám byl tou dobou o několik mil dál.

Pueblo Station byla dosti bezpečným místem. Pro staré indiány byly často bezpečným útočištěm jejich vesnice, které byly většinou vytesány přímo ve skalách, tyčících se vysoko k obloze.

Toto pueblo leželo na východní stěně rudé mesy, a když před ním kočár zastavil, dohnal ho zvířený červený prach, který zahalil všechno v okolí puebla do neproniknutelného žlutočerveného oblaku.

Ještě než cestující vystoupili a než se z vysokého kozlíku sešplhali vozka a jeho soused, vynořili se z prachu Apači.

Bylo jich na dva tucty a vedl je sám Juan Colorado. Padlo sotva pět výstřelů – víc ne. Jinak se bojovalo noži a bylo vystřeleno několik šípů. Ale souboje muže proti muži byly kruté a nemilosrdné.

Po chvíli nastalo ticho, jen tu a tam chroptěli umírající.

V otevřených dveřích dostavníku se objevila svalnatá postava Juana Colorada. Na Apače byl přece jen o něco víc než středně vysoký. Šikmé oči se mu zlobně leskly.

Nakoukl do dostavníku a prohlédl si osamělou ženu.

Všichni ostatní cestující byli mrtvi. Chtěli utéci z dostavníku do puebla, kde doufali najít ochranu.

Jen Reva Collinsová zůstala v dostavníku jako ochromená a doufala, že muži Apače pobijí.

Přitom si definitivně uvědomila, jak je tento kraj nemilosrdný.

Docela však pohasla její naděje, že to přece jen v téhle zemi nebude tak zlé, a ona začala proklínat den, kdy se vdala za Edsona Collinse, muže, který sem byl převelen jako velitel pevnosti Camp Concho – a kterého sem musela jako jeho žena následovat.

Byla to dlouhá cesta ze Saint Louis do Kansas City a odtamtud do Santa Fe. Úmorná cesta v rozkodrcaných dostavnících a s páchnoucími cestujícími.

Ze Santa Fe se pak vydala na jih. I když byl tento kraj na pohled krásný a divoký, začala z něj mít strach. Protože tušení, že to je kraj krutý bez rozdílu ke všem, tušení, že zde žijí pouze pronásledovatelé a pronásledovaní, ti, kteří pojídají, a ti, kteří jsou pojídáni, toto tušení se stále více měnilo v jistotu.

Teď zahlédla v obdélníku dveří dostavníku Apače.

Zakýval na ni ukazovákem. „Pojď, ženo," řekl hrdelní angličtinou, které se naučil jako chlapec v misionářské škole jezuitů. „Pojď ven, ženo!"

Pohlédla do jeho sešikmených očí a pochopila, že odtud pro ni není úniku.

Téměř neslyšně se zeptala: „A proč mi to chceš udělat, ty proklatý parchante, ty…"

Hlas jí selhal.

Spatřila jeho krutý úšklebek.

Pak odpověděl: „Jenom odplácím. Vojáci tvého muže napadli mou vesnici, když jsem byl se svými bojovníky pryč. Většina žen a dětí mé vesnice musela snést to, co teď čeká tebe. Jenže ony pak byly zabity. Tebe nechám odvézt k majorovi. Ty zůstaneš naživu. Až tě

uvidí, vzpomene si, co nechal provést se všemi dívkami a ženami v mé vesnici. Možná mu pak za devět měsíců dokonce porodíš parchanta. Pojď, ženo!“

Opět pokýval ukazovákem a ona věděla, že kdyby neposlechla, indián ji z dostavníku vyvleče násilím.

Na chvíli si horoucně přála, aby byla po smrti. Prostě zemřít najednou, bez trápení a muk.

Tušila, co musely vytrpět ženy a dívky apačské vesnice, když je přepadli vojáci a oddíl dobrovolníků.

Pořád zírala do Apačových sešikmených očí.

A náhle v nitru pocítila tolik energie, jako dosud ještě nikdy.

Nechtěla umřít.

Byla odhodlána žít, takže se rozhodla snést a protrpět kvůli tomu cokoliv.

Podobala se zoufalému neplavci, který nechce utonout, takže nepomýšlí na to, že by se vzdal. Bez ohledu na svou zoufalou situaci pochopila, že se musí ovládnout. Že musí být opět schopná jednat a nesmí se z ní stát hromádka neštěstí.

A tak se nakonec pohnula a vystoupila z dostavníku. Když se postavila před Apače, byla téměř stejně vysoká jako on. Ale vážila jistě o dvacet kilogramů méně.

„Takže ty chceš vytrestat mého muže tím, že mi způsobíš násilí?“ zeptala se chladně.

Indián se již neusmíval. Připadalo jí, že mu to na chvíli vyrazilo dech, jako by ho zarazila její věcnost.

Pak ale přikývl a odtáhl ji do temného puebla. Museli překročit několik mrtvých.

V duchu si říkala: „Bože na nebesích, dej, ať to všechno vydržím! Pomoz mi, abych nepozbyla rozumu! Pomoz, dej mi sílu!“

Poručík a jeho doprovodný oddíl se ženou velitele už tu měli dávno být. Pak uplynula ještě další noc, ale major se uklidňoval

domněnkou, že se přepočítal a Reva přijede až dalším dostavníkem.

Ale když pak uplynul další den a noc, dal nastoupit jednotku k výjezdu a nechal si k sobě na velitelství zavolat dalšího velmi mladého poručíka a prvního seržanta Jocka McQuena.

Když se u něj ohlásili, zadíval se major Edson Collins na mladíka a v duchu se pln pochyb ptal, zda by se neměl raději vydat na cestu sám.

Ale jako velitel pevnosti nemůže vyjet na hlídku. Má jiné, důležitější úkoly. Jeho jednotky vyjíždějí do všech směrů. Je zapotřebí pečlivě analyzovat to, co mu hlásí. A každé dva dny musí posílat hlášení nadřízeným do Fort Apache.

Ne, nemůže odtud.

A tak se trpce zeptal:

„Kolik je vám let, poručíku?“

„Jedenadvacet, pane.“

Bože můj, pomyslel si major. To jsem tedy dostal celý houf mladých poručíčků, kteří tady, na hranici s indiánským územím, mají sbírat zkušenosti. A pokaždé, když některého z nich pošlu ven, musím mít strach, že se ten výjezd pro ně stane osudným. Pak se obrátil k prvnímu seržantovi Jocku McQuenovi.

Ten opětoval jeho chladný a pevný pohled.

„Budete poručíkovi radit ve všech nejasných situacích, seržante,“ řekl. „A vy, poručíku, budete seržantových rad dbát. Jasné?“

„Ano, pane,“ odpověděl poručík. „Ale mohl bych vás upozornit na to, že jsem byl nejlepší z ročníku ve West Pointu, pane? Cítím se proto zcela schopen i v nejasných případech se správně rozhodnout sám.“

Major přikývl.

Pak se podíval na seržanta. „Můžete jít, seržante. Moment, poručíku, vy ještě chvíli zůstaňte.“

Když za sebou seržant Jock McQuen zavřel dveře, přistoupil major k poručíkovi. Jejich nosy se téměř dotýkaly a majorův dech ovanul mladickou tvář jeho podřízeného. „Chlapče,“ řekl roztrpčeně. „Jste v jistém smyslu dítě, které ještě potřebuje plínky. Doufám, že uschnou dřív, než z vás Apači stáhnou kůži. Poslouchejte seržanta! A

přiveďte mi do tábora mou ženu. Myslím, že všichni sedí v Pueblo Station, možná je tam obléhají. Nebo dostavník ještě nepřijel. A teď už jeďte!“

Poručík polkl, zasalutoval a odešel.

O něco později vyjel v čele čtyřiadvaceti otrávených vojáků do kraje rozpáleného horkem, pryč od Javelinas Creek, kamsi do nejistoty.

Jeden z vojáků řekl svému sousedovi, s nímž jel ve dvojřadu:

„Zatraceně, doufám, že to není jízda na smrt.“

Ale jeho soused se jen usmál a zavrtěl hlavou.

„Seržant dá na mladého pozor. Seržant McQuen je taková naše životní pojistka. Jen se neboj, Jube.“

Tenhle krátký rozhovor mezi dvěma z jezdců celé jednotky přesně odrážel to, co si mysleli všichni její příslušníci.

Pouze poručík a seržant uvažovali nad něčím jiným.

Mladík, jemuž byly svěřeny životy čtyřiadvaceti mužů, se s hloupou arogancí pořád ještě vztekal nad majorovými slovy. V duchu si říkal: Všechno je to věc inteligence, rychlého chápaní a víry ve správnost rozhodnutí. Tenhle ochlasta vedle mě mi přece nebude dávat rady. Kam bychom se to dostali, kdyby důstojníci, kteří jsou na vojenské akademii nejlepší, museli v tomhle zatraceném kraji při rozhodování poslouchat rady svých podřízených? Zatraceně, za koho mě major vlastně má? Občas mi připadá, že ze seržanta táhne kořalka. Že by měl v polní láhvi kořalku? Mám mu ji zkontrolovat? Vždyť stejně vypadá jako po opici. A proč má ten chlap přes jezdeckou košili šle? To je zakázáno. Dává vojákům špatný příklad. Ti chlapi stejně nemají pojem o disciplíně!

Ale pak přece jen upustil od toho, aby nechal seržanta ukázat mu polní láhev. A nepokáral ho ani za nepředpisové ustrojení. Protože když se podíval stranou a mrknul na seržanta, který jel půl kroku za ním, začal tušit, že je to skutečně tvrdý chlap…

Jock McQuen měl sice plavé vlasy a zelené oči, ale patřil k těm nemnoha lidem, kteří se přesto velice rychle opálí. Jeho tvář byla poznamenána několika jizvami, které svědčily o násilném nebo přinejmenším nebezpečném životě.

Seržant byl vysoký, štíhlý a ramenatý a neměl na sobě jediný gram přebytečné váhy. Kolem tvrdých úst mu rašilo strniště vousů. Z tohoto muže vyzařovala drsnost, nic než tichá, samotářská drsnost. Poručík ji neustále cítil, a proto se cítil nejistě. Jenže právě tato nejistota ho hnala k tomu, aby se rozhodoval sám a neptal se na radu.

Seržant Jock McQuen, který jel vedle poručíka, měl docela jiné myšlenky. Napadly ho už několikrát. Dobře je znal. Byly to stále tytéž úvahy.

V minulých měsících už totiž několikrát vyjel s takovými mladými důstojníčky na hlídku.

Přišli z vojenské akademie ve West Pointu. Byli to důstojníci, kteří vstoupili do armády jako kadeti teprve po válce. Všichni chodili do vůbec prvního poručického ročníku, který po válce z akademie vyšel. A několik z nich bylo určeno k tomu, aby nasbírali zkušenosti tady na jihozápadě v boji proti Apačům.

Protože s Apači vede armáda trvalý boj.

Jock McQuen si pomyslel: Takže zase jeden takový. Vtloukli jim do hlavy, že jsou elita. Nejsou ale dost zralí na to, aby pochopili, že k tomu, aby přežili, musí zapomenout všechno, čemu se naučili. Zatraceně, ten hoch s námi jede na smrt. Protože s majorovou ženou se určitě něco stalo. Ano, muselo se něco přihodit. Ten druhý poručík se šesti muži už se měl dávno vrátit. Kdyby majorova žena nepřijela, poslali by zprávu.

V duchu se tedy zabýval tím, co se stane, jestliže Apači zajali majorovu ženu. Pak by totiž bylo jasné, že v pevnosti Camp Concho je někdo, kdo dal Apačům tip.

Jak jinak by se totiž Juan Colorado dozvěděl, že paní Collinsová jede za manželem?

Jock McQuen přemítal o tom, kdo by mohl být zrádcem. Kolem pevnosti Camp Concho žila spousta civilistů. Pod ochranou armády vzniklo malé městečko. Ale i v pevnosti samotné je pár tuctů lidí, z nichž každý by mohl být zrádcem.

Jsou tady skauti mexického nebo indiánského původu, tedy míšenci. Jsou tady i ženy pochybného původu, které vojákům perou prádlo a obsluhují v jídelně – a je tady i spousta prodejných holek,

které žijí na okraji městečka a které za své, dalo by se říci řemeslné služby, obírají vojáky o už beztak ubohý žold. To ovšem také svědčí o smutném a neveselém životě vojáků v tomto kraji.

Někteří vojáci jistě věděli, že sem přijede majorova žena.

A tak nějak se to musel dozvědět i Juan Colorado.

Seržant Jock McQuen si nedělal pražádné iluze.

Znal tento kraj a věděl toho spoustu o tajných stezkách a signálech. Znal také zdejší lidi – a především armádu a neutěšený stav všech, kteří v tomto kraji sloužili v uniformě.

Seržant McQuen proklel den, či lépe řečeno noc, kdy se opil a padl do ruky jednomu z armádních verbířů. Namol opilý podepsal závazek. A teď tedy má s armádou smlouvu, kterou je mu stále více zatěžko dodržet. Občas už uvažoval o tom, že proste odjede za mexické hranice – a i teď ho to napadlo, když tady viděl onoho hocha, který jede po jeho pravici, a musel myslet na mrtvé, které již brzy uvidí.

Jsme ubohý dobytek, pomyslel si. Musíme poslouchat rozkazy a v kraji vládne válečný zákon. Sakra, co nás čeká teď?

Urazili asi dvacet mil a pak projeli kaňonem, kterým musel projet i onen první poručík se svými šesti lidmi.

Jeli podle předpisu – s předsunutou hlídkou – a karabiny měli připraveny k výstřelu. Neustále sledovali horní okraj kaňonu.

Ale i oni se bez problémů dostali na plošinu a brzy dorazili k místu, kde zemřeli jejich předchůdci. Z nahých těl už toho moc nezbylo. Supi nad krajem už dokonali své dílo. Požírání mrtvol je od stvoření světa jejich úkolem.

Poručík dal sesednout, nechal posbírat zbytky těl a pohřbít je.

Do hrobu položili i vlajku a mladík pronesl řeč, kterou ho také ve West Pointu pro všechny případy naučili. Seržant Jock McQuen by byl pronesl docela jinou řeč, řekl by vlastně jen několik slov. Asi něco takového: No, hoši, vy už to máte za sebou. Není to možná pro

vás tak špatné, pokud se vám na onom světě povede líp, než se vede nám tady. Pár z vás mi zůstalo viset dluh v pokru. Ale na to bych teď asi měl zapomenout. Takže jsme si kvit. Sejdeme se, hoši! Jednou všichni musíme tam, kde už jste teď vy.

Tak by asi promluvil Jock McQuen.

Rozhodli se pokračovat, a tak nasedli.

Jenže potom je zahlédli.

Jeden z vojáků se podíval k ústí kaňonu a spatřil je jako první. Zavolal: „Pozor! Za námi, v ústí kaňonu!“

Všichni se ohlédli.

Široké ústí rokle uzavřely asi tři tucty apačských bojovníků.

Na pravé straně strmého svahu byla úzká terasa – asi ve výšce tří yardů nade dnem kaňonu. Tam stál Apač s bílou ženou. Držel ji za krk. Možná ji tak podpíral, aby vůbec dokázala stát.

Protože byla zřejmě v koncích se silami.

Její kdysi velmi pěkné cestovní šaty byly rozedraný na cáry. Rezavé vlasy měla rozpuštěné. Působila velmi zuboženým dojmem.

Teď ovšem bylo vidět, že se vzchopila. Narovnala se, Apač už ji nemusel podpírat. A tak sundal ruku z jejího krku…

Pak zamával na vojáky.

„Pojďte si pro ni!“ Jeho hlas dolehl k nim a oni i přes odfrkování svých koní, vrzání sedel a cinkání kovových součástí rozuměli každému slovu.

Byl od nich vzdálen, jen co by kamenem dohodil.

Ano, viděli každý detail a slyšeli každé slovo.

Mladý poručík zaskřípal zuby.

Pak řekl dost hlasitě: „Vojáci, ukažme jim cestu do pekla!“

Projel podél čekajícího dvouřadu a zamířil do čela jednotky. Seržant ho následoval a přitom sáhl k pravé brašně u sedla a vytáhl z ní druhý kolt. Během toho řekl koutkem úst mladému poručíkovi:

„Pane, jestli zaútočíme, bude to přesně to, co ti rudoši chtějí. Ten chlapík tam nahoře je sám Juan Colorado. A ta žena vedle něj by mohla být paní Collinsová. Chtějí, abychom zaútočili. A až budeme v kaňonu, objeví se další indiáni. Pak budeme v pasti. Pochopil jste, poručíku?“

Ten ale neodpověděl. Zdálo se, že seržantova slova vůbec nevnímá. Soustředil se plně na čekající a vyzývavě působící Apače. Pak nechal čekající dvojřad rozdělit na dvě skupiny a popojet doprava.

Jezdci přesně splnili rozkaz.

Pak se dvě skupiny po dvanácti jezdcích znovu zastavily.

Před obě skupiny se postavili poručík a seržant.

„Vy zůstanete na pravém křídle, seržante," zahřímal poručík. „Nejprve pobijeme ty zatracené parchanty. Pak vysvobodíme tu ženu. Ale nejprve je všechny vyřídíme, jasné?"

„Vlákají nás do pasti, pane," odvětil seržant a rozhlédl se kolem sebe. Ale za oběma čekajícími skupinami nebylo na rovině nic vidět. Vůbec nic.

Jock McQuen ovšem věděl, že to u Apačů nemusí nic znamenat. Nejraději by toho kluka srazil ze sedla a s celou jednotkou odjel doprava – tedy na východ.

Ale musí poslouchat povely.

Velí tady ten kluk.

Všichni mu podléhají, jsou přece vojáci. A navíc – vojáci v poli.

Armáda by je za neuposlechnutí rozkazu nechala pověsit.

Takže musí poslouchat.

Zatraceně, tohle vypadá na jistou smrt, pomyslel si a vzal uzdu svého koně do zubů, aby mohl v obou rukou držet kolty. Bude svého valacha řídit jen stiskem stehen a zkusí si prostřílet cestu.

Snad se mu to podaří.

Celý oddíl je ale už nyní ztracen.

Možná by se ještě pokusil přesvědčit poručíka, aby změnil názor. Ale Apač nahoře do ženy strčil a shodil ji dolů. Byly to naštěstí jen tři yardy. Spíše se svezla, než aby spadla. Na kamenitém svahu si však ještě více rozedrala šaty.

Dole zůstala ležet na zemi.

Apač seskočil za ní. To všechno poručík viděl. Bylo pro něj příšerné vidět, že se takhle zachází se ženou. Proto mu přeskočil hlas, když vykřikl: „Trubači! Útok!"

Trubači zatroubili signál k útoku. Už při prvním tónu vojáci koně

popohnali, revolver v jedné a uzdu v druhé ruce. Zaútočili tak, jak je to učili na cvičišti. Protože přesně tak si to představoval poručík.

Věděli zřejmě do posledního muže, že je to špatné. Protože všichni měli s bojem proti Apačům větší zkušenosti než ten kluk.

Jenže ten tady velel.

A protože museli jeho rozkazy poslouchat, jeli teď vstříc jisté smrti.

Zatraceně, tak je to.

Dopadlo to samozřejmě špatně, jak seržant předpokládal. Apači se stáhli do kaňonu. Zdánlivě se dali na útěk, ačkoliv byli dokonce v přesile.

Jejich vyhublí mustangové zvířili prach. A do tohoto prachu se vřítili vojáci a stále ještě nenarazili na nepřátele.

Také Juan Colorado naskočil na koně a prchal se svými bojovníky.

Na zemi zůstala Reva Collinsová, mladá, krásná žena velitele, která již dvě noci patřila Apačům – a zpočátku se domnívala, že to nevydrží a nepřežije. Ale vydržela to.

A teď dokonce zaslechla, jak sama vyráží sípavé výkřiky. Zaslechla se, že volá chraptivým hlasem: „Ano, ano, dejte jim co proto! Nandejte to těm bastardům! Žeňte je k čertu!“

Teprve po chvíli si uvědomila, že se přitom změnila ve fúrii.

Po chvíli se uklidnila, zaslechla rámus v kaňonu a pevně věřila tomu, že teď budou Apači poraženi a vojáci se pro ni vrátí, aby ji odvedli.

Samozřejmě se divila, proč důstojník předtím nevyčlenil alespoň dva muže k její ochraně – ale pak pochopila, že bude v boji potřebovat každého ze svých lidí.

V ústí kaňonu se pořád ještě válel zvířený, žlutorudý prach, který značně snižoval viditelnost.

Ale pak se z prachu vynořili muži na koních. Přijížděli zleva, tedy od jihu, z planiny. Přijížděli ze směru, odkud útočila jednotka.

Prohnali se kolem jako přelud – ovšem za dunění kopyt.

Pochopila, že jsou to Apačové, kteří se až dosud někde skrývali a kteří se teď vydali za útočící jednotkou. Pochopila, že vojáci nemají

příliš velké šance.

A tak vstala, aby odběhla pryč.

Jenže po několika chvatných krocích se zarazila.

Měla dost rozumu na to, aby se nedopustila chyby.

A tak zamířila k jednomu z velkých balvanů, posadila se u něj a čekala.

Všechno v jejím nitru se opět uklidnilo.

Pomyslela na svého muže, hrdého majora Edsona Collinse. A v duchu uvažovala, zda ji ještě bude chtít.

Věděla, co způsobili vojáci vesnici Juana Colorada a apačským ženám a dívkám. Zvláště hrstka dobrovolníků se chovala hrozně.

Prostě tady vládne nemilosrdná válka.

A ona, Reva Collinsová, rozená Sheridanová, je jednou z jejích obětí.

Teď čekala. Brzy zjistí, co pro ni osud ještě přichystal.

Mezitím v kaňonu konečně narazili vojáci amerického jezdectva na Apače. Ti až dosud prchali na svých hubených koních, kteří potřebují jen polovinu vody, co vojenští koně. Indiáni schválně zvířili prach, kterým teď vojáci museli jet téměř naslepo.

Nyní se ovšem indiáni vydali vojákům naproti pěšky.

Apačové nebyli dobří jezdci jako kmeny z prérie. Apačové měli nejraději boj muže proti muži – na zemi.

Jezdci spatřili v prachu přikrčené postavy nepřátel příliš pozdě.

Vjeli do spršky kulek, šípů, létajících tomahavků a nožů. Nebyli na koních tak pohybliví jako mrštní Apači, kteří se pohybovali hbitě jako smečka vlků.

Mladý poručík zemřel jako jeden z prvních. Neměl ani čas si uvědomit, že by bylo lepší poslechnout zkušenějšího seržanta Jocka McQuena a nedat se vlákat do léčky v kaňonu.

Zatímco poručík a mnoho dalších vojáků zemřelo už během několika prvních vteřin, seržant zoufale bojoval o vyváznutí z oné vřavy. Pravděpodobně byl jediným ze všech vojáků v hlídce, který se dvěma kolty dokázal doslova zázraky.

Jock McQuen byl pistolník ve vojenské uniformě. Jeho střeleckého umění snad ani nebylo možné dosáhnout neustálým

cvičením, nýbrž pouze zdokonalováním. Protože to, co dokázal, muselo být prostě vrozeným uměním. Instinkty, oko, reflexy, to vše u něj bylo sehrané v nejdokonalejší míře.

Jeho valach se řítil kupředu, veden pouze stisky stehen svého pána. Seržant držel uzdu mezi zuby.

A z obou koltů střílel na všechno, co se před ním hýbalo, i když ve zvířeném prachu bylo možno rozeznat pouze nejasné stíny.

Dvanáct kulek naštěstí stačilo, aby prorazil frontu útočníků.

Dostal se z oblasti zvířeného prachu, ale lehce krvácel ze tří zranění. Pak strhl svého koně, aby počkal na všechny, kteří vyjedou za ním. Protože počítal s tím, že se alespoň několika vojákům podaří prostřílet se ven.

Zatímco čekal na odfrkujícím koni, vytáhl z brašny u sedla dva plné bubínky do revolveru, vyměnil je za prázdné a nasadil na pistole nové kloboučky. To všechno se stalo nepředstavitelně rychle.

Rychleji by to nedokázal ani kouzelník po několikaletém tréninku takového kousku.

Když byl hotov a ze zvířeného prachu se přesto nevynořil žádný z vojáků, už věděl, že se mu podařilo prostřílet se hordou Apačů jako jedinému.

Už nikdo nepřijede.

Podíval se nalevo.

Tam stáli koně Apačů, které hlídali dva bojovníci. Měl sto chutí vyrazit k nim a těch koní se zmocnit.

Ale tu viděl, jak se z prachu vynořují jen Apači, ale žádní vojáci – pouze indiáni. Někteří z nich už mávali zkrvavenými skalpy. Skalpování převzali od bílých lovců skalpů. Naučili se ho tedy od bělochů. Mávali teď svými trofejemi – a seržant, krvácející ze tří ran, se vydal na cestu.

Co mu také jiného zbývalo?

Brzy nato zjistil, že ho nepronásledují.

Ale to ho příliš neudivilo.

Protože mustangové Apačů by porazili jezdeckého koně teprve při jízdě na dlouhou vzdálenost, protože byli houževnatější a potřebovali v tomto suchém kraji méně vody. A jistě je úmyslem Juana Colorada,

aby alespoň jeden z vojáků ujel a aby se tak major konečně dozvěděl, že se Apači zmocnili jeho ženy.

Protože Juan Colorado se prostě chce pomstít. Armádní jednotka z pevnosti Camp Concho spolu se skupinou dobrovolníků z Tusconu a bandou lovců skalpů přepadla jeho vesnici. Zvláště dobrovolníci a lovci skalpů tam natropili spoustu hrůzy a znásilnili ženy.

A tak Colorado bude majora neustále provokovat a vyzývat k souboji. Jen ať si major pořád vysílá vojáky, kteří budou mít za úkol zajmout Juana Colorada a osvobodit majorovu ženu.

Colorado byl přesvědčen, že zvítězí i nad vyslanými armádními jednotkami. A pak bude muset major opustit své místo velitele.

Pak ho Juan Colorado dostane.

Takový má plán.

Seržant Jock McQuen si tím byl naprosto jist. Proto věděl, že se ještě spousta dalších vojáků vydá z pevnosti Camp Concho na jistou smrt.

Bude k nim patřit i on. Snad už s nejbližší jednotkou, pokud se mu podaří dorazit do pevnosti.

Seržant Jock McQuen najednou pomyslel na tu ženu.

Byla krásná – s rusými vlasy a zelenýma očima. Dobře si zapamatoval její pronikavý pohled.

Věděl velice dobře, co už má za sebou a co ji ještě čeká. A najednou začal hrubě nadávat a polohlasem řekl sám k sobě:

„Zatraceně, Jocku, ty hlupáku, proč si lámeš hlavu nad tou ženskou? Co je ti po ní? Je to přece jedna z těch urozených slečinek, která by se s takovými, jako jsi ty, nikdy nezahazovala. Chlapi jako já jsou pro ni vůbec ti největší hříšníci na světě.“

Jeho tři rány krvácely o něco méně než zpočátku.

Doktor v pevnosti mu je ošetří dříve, než se mu zanítí.

Seržant chtěl svého valacha popohnat do rychlejšího cvalu, ale nedonutil se k tomu. Pořád musel myslet na tu ženu. Otočil koně a rozjel se zpátky. „Docela jsem ztratil rozum,“ zavrčel. „Jsem já to ale pitomec!“

Také horda Juana Colorada utrpěla jisté ztráty, protože vojáci se přece jen bili udatně. Podlehli jen zvláštnímu způsobu boje Apačů. Nemohli se tak rychle pohybovat a nebyli tak obratní v zacházení se zbraněmi.

Apači měli více zraněných než mrtvých, a proto také zůstali v kaňonu a u potoka, který se pak dále na planině vpíjel do země a měnil se v podzemní říčku.

Reva Collinsová pořád ještě seděla na kameni, když k ní přistoupil Juan Colorado, podal ji polní láhev a kus uzené ryby.

„Napij se a najez se, ženo," řekl a podíval se na ni jiskřivýma očima.

Opětovala jeho pohled a věděla, že i této noci se jí zřejmě zmocní. Nemohla proti tomu nic dělat, byla mu vydána zcela napospas.

Když trochu upila z láhve, řekla, pomalu přitom oddělujíc slova: „Nejsi lepší než tamti – ať už to byli vojáci nebo civilové – co přepadli tvou vesnici a natropili spoustu zlých věcí. Protože se na mně mstíš. Jenže já jsem v tvých rukou bezbranná. Na tohle chceš být pyšný, hombre?"

Zeširoka se usmál.

„Nejde o hrdost muže," řekl. „Jde o pomstu. Tvůj muž vyšle z pevnosti spoustu vojáků, aby mě zabili. Jenže to budou oni, kteří najdou smrt. A jednoho dne přijede tvůj muž sám. Pak s ním svedu souboj a zabiju ho. Tebe možná nechám naživu. Moji ženu však žít nenechali. Možná budu milosrdnější než oni – ti vrahové, co si říkají křesťané! Těm všem velel tvůj muž. Zeptej se jeho, nač je hrdý!"

„Jak se ho můžu zeptat – jako tvoje zajatkyně?" zeptala se ho a zasykla přitom vztekem. „Já jsem tady a on je v pevnosti Camp Concho – nebo ne?"

Opět se zeširoka usmál.

Pak ji nechal a vrátil se k ohni, kde byli ošetřováni ranění. Nechal jim čas do rána, aby si odpočinuli a načerpali nových sil. Pak ovšem budou muset do sedel.

V táboře Apačů bylo celkem živo. Apači totiž získali velkou kořist. Někteří z nich měli na sobě vojenské blůzy, ba i čepice s pery. Vyměňovali si zbraně, nože, hodinky, prsteny, sedla a koně.

Ukořistěny byly i potraviny.

Pro jindy skromné Apače to byla příležitost k triumfu, který jim dal takřka zapomenout na utrpěné ztráty.

Reva Collinsová seděla ještě chvíli na kameni na okraji tábora. Svit ohně nesahal až k ní. Napila se ještě vody a snědla kousek uzené ryby. Musela totiž zůstat při síle.

Pak se pokoušela představit si svého muže.

Když ho poznala, předpovídali mu vynikající kariéru štábního důstojníka.

Ale k povýšení bylo zapotřebí několik měsíců tvrdé služby u jednotek a osvědčit se na některém ze zvlášť nebezpečných míst.

Věděla, že její muž pustil docela k vodě rodinné vztahy, jen aby se mohl stát velitelem v Camp Concho.

Protože to byla možnost, jak se osvědčit.

Majorovým cílem bylo vyšplhat se nejprve o několik stupínků výše po služebním žebříčku a pak být přidělen jako vojenský atašé k velvyslanectví v některé z předních světových metropolí: jeho přáním a snem byly Londýn, Paříž, Řím.

Teď to ovšem vypadá, že se ani jeden z nich z tohoto kraje nedostane.

Edson Collins se neosvědčí. Naopak – zřejmě bude zbaven funkce. A ona? Ona je už teď ztracená.

Když došla v úvahách až sem, svezla se z kamene a natáhla se.

Zem byla ještě vyhřátá od slunečního žáru přes den.

Až v druhé polovině noci se Reva roztřese zimou.

Jenže to pak zřejmě zase přijde Juan Colorado se svou zavšivenou dekou. Už nějakou dobu Revu trápily vši a blechy.

Chtělo se jí usnout a ve spánku na všechno zapomenout, nasbírat síly.

Ale ještě dříve, než mohla upadnout do bezedné hlubiny milosrdného spánku, zaslechla vedle sebe šeptající hlas: „Madam, zůstaňte ležet naprosto klidně. Nelekejte se.“

V té chvíli ztuhla jako v křeči.

Pak se ovládla a zeptala se šeptem: „Kdo jste, pane?“

„První seržant McQuen,“ odvětil hlas. „Zřejmě jsem jediný, kdo z hlídky přežil. Přišel jsem jen proto, abych vám dodal odvahy. Nebo se cítíte dost silná na to, abyste mohla nasednout na koně a udržet se na něm v trysku? Apači budou mít více než dvacet mil k tomu, aby nás dohnali.“

„Ne,“ zašeptala. „Na koni jsem jezdila jen tu a tam na krátké projížďky. Nedokázala bych s Apači jet o závod. Nemůžete mě vzít s sebou, seržante. Ale děkuji vám, že jste přišel. Vyřiďte mému manželovi, majorovi, že Juan Colorado mi provedl to, co běloši provedli jeho ženě, když vyhladili indiánskou vesnici. Vyřiďte mu to. A možná, že už pak ani nebude chtít, abych za ním přišla.“

Poslední slova pronesla s trpkostí ztracené ženy, která už v nic nedoufá.

Ale od Jocka McQuena už nedostala žádnou odpověď.

Zato zaslechla tupý úder.

A pak se najednou kolem ní shlukli Apači.

Rozhlaholily se jejich hlasy.

Od ohně sem přišel s hořící větví Juan Colorado. Za ním několik bojovníků. Pak přivlekli Apači bezvládné seržantovo tělo kolem Revy Collinsové k ohni.

Reva Collinsová se zvedla a vydala se za nimi. Bylo jí toho vojáka líto a neustále si říkala: „Kdyby sem raději nechodil. Kdyby raději uprchl do pevnosti!“

Apači vrhli omdlelého seržanta do mělké vody potoka. Mlčky a nehnutě sledovali, jak seržant po chvíli zase přišel k sobě a jak si vodou chladí bouli na hlavě, kterou mu způsobila hlaveň pušky.

Pak se seržant konečně postavil a vypotácel se z potoka směrem k ohni.

„Co to má znamenat?“ zeptal se chraptivým hlasem Juana Colorada. „Proč jste mě hned nezabili? Copak si se mnou nejprve chcete zašpásovat?“

Apači mlčeli.

Pak řekl Juan Colorado: „Známe tě. Jsi jeden z vojáků, kteří se

narodili v tomhle kraji. Jsi jiný, než jsou ti všichni ostatní, co sem přijeli ze všech možných koutů. A nebyl jsi tehdy při tom, když přepadli naši vesnici.“

„Ne,“ odvětil McQuen. „Ale i kdybych při tom byl, stejně bych nedokázal zabránit tomu, co tam provedli civilisté z Tusconu. Mezi oběma stranami je spousta nenávisti. A tu my, vojáci, nepociťujeme. Proč jste mě nechali naživu, Juane Colorado?“

Ten se usmál. „Vezmi tu ženu a odvez ji do Camp Concho k majorovi. Chci, aby ji dostal nazpět potom, co patřila mně. A pak mu vyřiď, že na něj čekám. Ať přijde!“

Seržant Jock McQuen dlouho nežasl. Velmi dobře Apače pochopil. Tomuto člověku bylo způsobeno mnoho příkoří, jemu i všem příslušníkům jeho kmene. Apač jako Juan Colorado prostě není světec, aby nastavil i druhou tvář a miloval své nepřátele.

Apač musí ránu oplatit. Do krve mu přešla zásada celých generací jeho předků – ničit nepřátele, pomstít způsobené příkoří. Zřejmě by ani seržant nejednal jinak než Juan Colorado.

A tak seržant dál neváhal. Ačkoliv mu v hlavě ještě dunělo, pohnul se.

Nepohyboval se ovšem chvatně, aby to nevypadalo, že chce utéci ze strachu – jeho pohyby byly klidné, rozvážné.

Za kruhem Apačů si všiml ženy. A tak se k ní zástupem bojovníků, kteří se jen neochotně rozestupovali, prodral. Přistoupil k Revě Collinsové, vzal ji za zápěstí a zašeptal jí: „Jděte hrdě, madam. Kráčejte jako bohyně! Nebo jako primadona při sólovém výstupu na scéně.“

Opět ji pustil. Zdánlivě bez zájmu se otočil k Apačům zády. Pak hvízdl.

V odpověď zaznělo zařehtání. A pak se ze stáda apačských koní u potoka vydral valach. Přicválal k nim.

Seržant se vyhoupl do sedla a nechal třmen volný pro ženu. Musela zvednout nohu dost vysoko, aby do třmenu vůbec dosáhla. Podal jí ruku a silným trhnutím ji vytáhl k sobě na velké a silné zvíře. Pak s ní lehkým poklusem odjel. Zmizeli v noci.

A i když už je nebylo vidět a slyšet byl jen dusot jejich koně,

Apači pořád ještě stáli bez hnutí.

Pak řekl Juan Colorado hrdelním hlasem v jejich řeči: „Přijdou vojáci. Budou nás hledat a pronásledovat. Ale my jim budeme klást léčky a zničíme je. Nakonec bude muset přijet sám jejich náčelník. Zabijeme je všechny!“

Chvíli jeli mlčky. Pevně se držela seržanta a zezadu ho ovinula pažemi. Jejich těla se pohybovala v rytmu cválajícího koně.

Cítil její poddajné tělo a pomyslel na Apače, kterému byla vydána napospas a který si vzal to, co patřilo pouze majorovi.

Bylo mu jí líto.

Protože i major se bude cítit pošpiněn a zneuctěn, protože byla zneuctěna jeho žena.

Jakou pro něj bude mít ještě hodnotu?

Seržant znal způsob uvažování takových pánů.

Bude se tomu smát?

Bude ji za to nenávidět?

On sám k takovým pánům nepatřil, protože odmalička musel v tomto nemilosrdném kraji neustále bojovat o život. On smýšlel docela jinak.

Chtěl ženu za sebou nějak utěšit, sdělit jí docela jiný názor na věc. A tak asi po míli řekl přes rameno:

„Madam, v tomhle kraji je všechno jinak. Tady jde jen o přežití. Odkud jste? Myslím – kde jste se narodila? Kde jste vyrůstala?“

„V Bostonu,“ odpověděla tiše. V dusotu koně to takřka přeslechl.

„Jistě, v Bostonu bylo všechno jinak, než je tomu tady,“ pokračoval dál. „V Bostonu byly společenské vrstvy. A ta, k níž jste patřila vy, měla pevná pravidla. Jenže tady je jen jediné pravidlo.“

„Já vím,“ řekla s neočekávanou tvrdostí v hlase, „já vím. Přežít, tak se jmenuje to pravidlo. Přežít – stůj co stůj.“

„Správně,“ přikývl. „Tak je to. A vy jste přežila. Jednou vám to bude připadat jen jako zlý sen, který bude stále blednout, až pak

vůbec nebude mít význam.“

„Ne,“ řekla, „tak to jistě nebude. A manžel na to jistě nezapomene až do smrti. Už nebudeme moci žít v normálním manželství. Zřejmě mě pošle pryč. Protože – ať bychom jako manželé přišli kamkoliv, všude by se rozneslo, že jsem žena, která musela do postele s Apačem. Ale, zatraceně, proč o tom s vámi mluvím, seržante?“

Její hlas dostal podobný tón, jaký slyšel u žen vyšších důstojníků, když mluvily se služebnictvem, s podřízenými.

Tu se tiše zasmál. „Protože teď, na téhle cestě, jsme jako bratr a sestra, jsme spojenci,“ řekl a přitom se pořád ještě smál. „A kdyby vás poslal major pryč, místo aby si vás u sebe nechal, pak mu řekněte, ať jde k čertu. Ale stejně to vypadá, že se brzy stanete vdovou. Protože major nyní bude chtít za každou cenu dostat Juana Colorada. Spousty vojáků vyjedou vstříc jisté smrti. Víte, s Apači je to tak: chcete-li jich v tomhle kraji porazit stovku, potřebujete k tomu víc než tisíc vojáků. Bylo by nutné poslat do tažení celou armádu. Bylo by třeba obsadit všechny potoky a studně do vzdálenosti stovek mil, Apače neustále hnát a střídat se přitom, protože Apačové jsou mnohem houževnatější než jejich pronásledovatelé.

Jenže major tisíc mužů nemá – nemá přece celou armádu – a už vůbec nemá výstroj na nějaké polní tažení. A velení armády jen kvůli majorově pomstě žádné válečné tažení neuspořádá. Tady na jihovýchodě je vojáků málo. Válku tady totiž nevedou pouze Apači. – Všude bojují kmeny indiánů proti bělochům – Komančové, Kiowové – a na severu prérijní kmeny.

Madam, kvůli vám zemře ještě mnoho vojáků. Zřejmě i váš muž, protože se svými vojáky nezvítězí – ne proti Apačům v tomhle kraji. Ti dokážou přežít i bez vody, vysají jen trochu tekutiny z dužiny kaktusů a znají prameny, ve kterých je voda sotva pro půl tuctu jezdců a jejich koně. Jejich pronásledovatelé jsou ovšem vyřízení, protože to trvá celé dny, než se zase voda nasbírá.

Mohl bych vám o Apačích vyprávět dlouho, madam. Váš muž si na Juanu Coloradovi vyláme zuby. A pak z vás bude krásná vdova. To je realita.“

Po těchto slovech oba zase několik mil mlčeli.

Ale cítili svá těla. Z obou vycházel pach potu, který se mísil s výpary koně. Reva Collinsová cítila po celém těle vši a blechy. Pomyslela si:

Tenhle seržant se na to dívá správně. Jsme skutečně spojenci, spojení i tím, že jsme ušpinění, zavšivení, plní blech. – Už ze mne na něj asi hodně těch malých potvůrek přeskákalo. Páchnu jako on. Celou tu dobu jsem si nepřála nic jiného, než vyváznout z toho všeho živá. Nikdy už nebudu tou Revou Collinsovou, která se provdala za elegantního důstojníka, jemuž předpovídali úspěšnou kariéru a který sliboval, že své ženě jako ataše ukáže celý svět. Kdepak, tohle všechno je pryč. A všechno, co pro svého muže teď mohu udělat, je odradit ho od toho, aby pronásledoval Juana Colorada.

Bylo jí jasné, jak se přece jen život tohohle seržanta odlišuje od jejího.

A přesto teď sedí spolu na jednom koni a mají jeden cíl. Jenže co bude pak, až dojedou do Camp Concho?

Začalo se už rozednívat, když před sebou spatřili chatrče a domky za ubohými valy a celou pevnost Camp Concho.

Brzy na to je zahlédla hlídka.

A pak předjeli přes cvičiště až k budově velitelství.

Uvnitř se ještě svítilo a světlo zápolilo skrze okno s rozbřeskem.

Hlídka před velitelstvím vešla dovnitř. Otevřenými dveřmi bylo slyšet, jak voják hlásí: „Pane, právě přijel seržant McQuen s nějakou ženou, která sedí na koni za ním.“

V té chvíli se major vyřítil ven.

Reva Collinsová a seržant mezitím sesedli. Přes dvůr sem přiběhla stráž a odvedla seržantova koně.

Nejprve to vypadalo, jako by se major chtěl rozběhnout ke své ženě a sevřít ji v náručí. Jistě i přes přítmí poznal, že na to čeká.

Ale pak se najednou zastavil a ztuhl.

„Službo, doprovoďte paní Collinsovou do mého pokoje! Seržante,

očekávám vaše hlášení!“

Udělal již pohyb, aby se otočil.

Ale vtom řekl: „Revo, hned přijdu. Měj, prosím, chvilku strpení. Služební záležitosti mají přednost. Musím vědět, co se stalo s jednotkou…“

Zarazil se, téměř se kousl do jazyka, jako by se přistihl při tom, že řekl něco, co zní jako omluva.

Neodpověděla nic a beze slova vojáka následovala.

Seržant se ovšem vydal za majorem do budovy.

O několik vteřin později už podával hlášení, hovořil o tom, jak byla jednotka zničena, a hlášení ukončil slovy:

„Juan Colorado na vás čeká, pane. Řekl mi, abych vám to vyřídil, pane.“

Major na něj užasle hleděl.

Jistě by chtěl seržantovi položit spoustu otázek, rád by například věděl, jak se chovala jeho žena, ale pak propustil seržanta strohým pohybem ruky.

A když McQuen odešel, klesl do židle u psacího stolu, opřel se lokty o desku stolu, zabořil obličej do dlaní a hořce si povzdechl.

Chvíli zůstal takto sedět a ačkoliv měl v dlaních oči zavřené, pořád ještě před sebou viděl obraz své ženy v ranních červáncích.

Vypadala špatně, ta jeho krásná Reva. Polonahá, ušpiněná, zničená, plná modřin a škrábanců. A věděl, že patřila tomu Apači.

Major vydal sténavý zvuk, který se téměř podobal zavytí.

Pak vstal a vyšel ven. Brzy se ocitl u důstojnických budov.

Přede dveřmi se zastavil. Měl totiž strach z toho, že se zase bude muset dívat na Revu. Měl strach z pohledu na ni. Protože při tom pohledu musel myslet na všechno, co s ní udělal ten Apač. Bylo mu v tu chvíli jasné, že jeho láska k Revě není dost velká a silná, aby jí teď mohl být oporou.

Až donedávna si myslel, že Reva pro něj znamená všechno. Toužebně si přál, aby přišel den, kdy ji opět bude mít u sebe.

A pak padla do rukou Apačům.

A teď…

Pokusí se zjistit, co bude dál.

Není to vůbec snadné. Přesto mu bylo náhle zcela jasné, co cítí.

Jeho manželství bylo zneuctěno.

Divoce začal nenávidět toho Apače.

Reva pro něj ztratila cenu. Už ji nebude moci vzít do náruče. Musel by přitom pořád myslet na toho páchnoucího rudocha. Ne, s Revou to už dál nepůjde, říkal si v duchu. Dokonce ani tehdy, až bude ten Apač ležet mrtvý u mých nohou – ani až ho budu vidět, jak se houpá na šibenici! Ani tehdy pro mne nebude mít cenu. Zatraceně, co mi to ten rudý parchant provedl!

Konečně vešel.

Rodící se ráno ještě pořád nepřerostlo v jasný den. Proto svítila lampa. Ale Reva se držela mimo její dosah. Opírala se o stěnu přímo proti dveřím.

Obytný pokoj velitelova bytu nebyl veliký. Když za sebou zavřel dveře, opřel se o ně.

Několik okamžiků mlčeli. Pak to byla ale ona, kdo promluvil první.

Řekla: „Dobrá, Edsone. Jen se ke mně příliš nepřibližuj. Mám plno vší a blech. Byly v přikrývce, pod kterou se mnou ležel Juan Colorado. Smrdím jako on. A to všechno se stalo jen proto, žes mě zavolal, abych přijela do tohohle zatraceného kraje, ve kterém jsi se stal velitelem.

Potřebovala bych teď velkou káď s horkou vodou. A moje šaty bude třeba spálit. Ne, vůbec nechci, aby ses mne dotýkal. Pošpinil by ses tím. Musím se vykoupat. A potřebuji čisté šaty. Snad budeš moci jako velitel udělat pro svou ženu aspoň to, když jsi se už nedokázal postarat, abych se dostala do pevnosti Camp Concho v pořádku.

No tak, jak dlouho mám ještě čekat v těchhle špinavých zavšivených šatech? Nebo si je mám ze sebe strhnout, vyběhnout ven na cvičiště a s výkřikem se tam vrhnout do studny, jestli…“

„Hned, hned!“

Téměř zařval a skutečně měl strach, že by svou výhrůžku mohla splnit. Neodvažoval se ani domyslet, co by se stalo, kdyby skutečně vyběhla nahá na cvičiště a vrhla se tam do studně.

Opravdu začínal mít strach, že ztratila rozum.

Ale přesto k ní nepřistoupil. Nevzal ji do náruče a nedal jí pocit, že je pro něj pořád ještě tím nejvzácnějším na světě a že všechno bude zase v pořádku.

Ne, nechal ji na holičkách. Jinak se to vyjádřit nedá. Nechal ji v nouzi samotnou.

Když jí odpověděl, vyběhl ven a vypadalo to jako útěk. Přivolal přitom službu a přikázal, aby z čeledníku přivedli dvě pradleny a aby do zadního pokoje jeho příbytku nachystali velkou dřevěnou koupací káď.

Pak sám zamířil chvatnými kroky k obchodu vedle jídelny, aby koupil nějaké oblečení. Musel si ovšem nechat poradit od obchodníkovy ženy. Nenašel také žádné oblečení, které by bylo přiměřené pro ženu vysokého důstojníka.

Reva se zatím bude muset obléci jako farmářka.

Když opět zamířil ke svému příbytku, pomyslil si trpce: A stejně ze sebe všechno nesmyje – i kdyby se koupala kdovíjak dlouho a v kdovíjak horké vodě. I kdyby spotřebovala celé centy mýdla. Nikdy to ze sebe nesmyje.

Zatraceně, já toho Apače pověsím, ať to stojí cokoliv. Já ho dostanu!

Ačkoliv polní lékař seržanta Jocka McQuena uznal pro jeho zranění neschopným služby, k večeru jej zavolali na velitelství, aby se zúčastnil porady důstojníků.

Kromě majora a lékaře byli přítomni ještě kapitán Sam Bannister, poručík James Baker a poručík George Buster.

První seržant Jock McQuen musel důstojníkům ještě jednou vylíčit, jak byla jednotka zničena. Uzavřel slovy:

„Pane majore, ve zprávě o činnosti jednotky bych kladl důraz na to, že jsem poručíka zrazoval od toho, aby se za Apači vydal do kaňonu.“

„Můžete to dokázat, seržante?“ Tuto otázku hned vztekle položil

kapitán Bannister.

McQuen se podíval na malého kapitána se špičatou bradkou.

„Pane," řekl, „v tomto kraji jsem se narodil. Byl jsem tady lovcem divokých koní, vozkou nákladních vozů a stopařem vyměřovačů půdy. Znám Apače. Musel bych být přímo idiot, kdybych poručíka nevaroval. Jenže jistí důstojníci povazují nižší hodnosti jen za…"

„Ták dost, seržante!" vložil se do věci major. „Buďte zticha! A kromě toho teď budete pověřen důstojnickým úkolem a v této hodnosti povedete jednotku. Nemám již dost důstojníků. Proto vás tímto ze své pravomoci velitele jmenuji zastupujícím důstojníkem po dobu války. A válečný stav potrvá tak dlouho, dokud nebude zničen Juan Colorado. Pánové, chci ho dostat pokud možno živého, abych ho viděl, jak se houpá na šibenici. Rozuměli jste mi, pánové?"

Na všechny se postupně podíval.

Srazili podpatky a zaznělo několikahlasé: „Ano, pane." Jen seržant mlčel.

Major se na něj tedy podíval. „To se týká i vás, McQuene. Chci vědět, zda jste vzal na vědomí, že toho rudého parchanta chci dostat pokud možno živého."

„Ano, pane," řekl teď i McQuen a srazil podpatky.

Přitom si pomyslel: Ten se dočista zbláznil, všechny nás přivede do záhuby, jen aby dostal Juana Colorada. Ten má teď jediný smysl života.

Major přistoupil k velké mapě okolí pevnosti Camp Concho.

Ukázal na místo, kde ležely mrtvoly příslušníků jednotky – nebo to, co z nich ještě zbylo, a řekl: „Apači jistě měli také ztráty. Takže ještě musí odpočívat. McQuene, je to skutečně tak, že znáte Apače lépe než my všichni. Takže – co podle vás teď udělá Juan Colorado?"

Po té otázce se v místnosti velitelství rozhostilo ticho.

McQuen si olízl suché rty. Pak řekl klidně: „Juan Colorado čeká na vás, pane majore. Zničí všechny jednotky, dokud nevyjedete na jistou smrt s ostatními jezdci i vy. Je to jednoduché, pane."

A protože po jeho slovech pořád ještě vládlo ticho a nikdo nic neříkal, dodal trpce: „V téhle pevnosti je asi osmdesát vojáků, pane.

Ale k tomu, abyste obklíčili Juana Colorada a jeho hordu, byste potřeboval alespoň osm set vojáků. Ten si s námi bude pohrávat, bude na nás líčit léčky a lákat nás do nich. Apačové jsou ve svém kraji ti nejlepší bojovníci na světě, pane.“

Když se odmlčel, slyšel, jak důstojníci zlostně odfukují. Cítili se jeho hodnocením zbaveni své důstojnosti, dotklo se jich to.

A kapitán řekl: „Majore, dovolte, abych vyjel s dvojitou hlídkou. Vezmu si s sebou El Paso Louise jako stopaře. A během deseti dnů vám Juana Colorada přivedu.“

Major zavrtěl hlavou.

„Tak snadné to nebude, kapitáne,“ zaskřípal zuby. „Tak snadné to docela určitě nebude. – Ale na něco jsem přišel. Budeme ho stále honit silnými hlídkami, které budeme každé tři dny střídat. Nemyslím si, že by opustil tenhle kraj. Budeme ho držet v pohybu dnem i nocí. A každá jednotka bude vysílat posla, který bude hlásit situaci, abychom alespoň přibližně věděli, kam má přijet další jednotka, aby mohla pokračovat v pronásledování. Tak to uděláme. Kapitáne, vy pojedete jako první, pak Baker a Buster – a pak vy, McQuene. Každé tři dny se budete střídat. Ještě nějaké dotazy?“

Ale nikdo už se na nic neptal.

Brzy nato se seržant McQuen vydal směrem ke kantýně, aby horkost spláchl sklenkou brandy.

Když procházel kolem důstojnických budov, vzpomněl si na krásnou Revu Collinsovou. Bylo mu jí líto, protože vytušil, že je teď nejosamělejším člověkem na světě. Chtěl by jí nějak pomoci, stát při ní.

Ale mezi ní – ženou velitele, a jím – seržantem, leží celé světy.

Po večeři v seržantské jídelně, v níž seděli kromě něj ještě čtyři další seržanti a otráveně do sebe soukali steak s fazolemi, se McQuen vydal k civilní osadě.

Před saloonem se shromáždilo na tucet jezdců. Měli s sebou dva

koně s nákladem a byli dobře vyzbrojeni.

Znal tenhle druh jezdců. Byli to lovci skalpů.

Jejich vůdce viděl, jak McQuen přichází ze tmy do světla luceren a pruhu světla, vycházejícího z oken saloonu. Zarazil se v pohybu, kterým chtěl nasednout. Obrátil se k McQuenovi a zvolal: „Hej, seržante!“

McQuen se zastavil. Podíval se na Pierce Ladiga.

„Kolik bojovníků ještě Juan Colorado má?“ Tak se zeptal vůdce lovců skalpů. „Chceme vyrazit s první jednotkou vojáků a trochu jim pomoci,“ dodal. „Takže – jak silná je horda Juana Colorada?“

„Dost silná, aby vás dokázala všechny zlikvidovat,“ odvětil McQuen. „Tentokrát to nebudete mít tak snadné jako při přepadení jeho vesnice. Tehdy jste měli co dělat jen se ženami a dětmi – a s několika starými bojovníky, kteří už nemohli nasednout na koně… No jo, ten už na vás čeká.“

Pokračoval, aby vešel do saloonu.

Ale lovci skalpů – zčásti už sedící na koních – se opilecky rozchechtali. Zahřímali, dělali oplzlé vtipy a cítili se ohromně silní a neporazitelní. V saloonu se napili a dostali se do nálady. Teď se těšili na odměnu za skalpy. V Tusconu se za každý skalp apačského bojovníka platí padesát dolarů. To je spousta peněz, protože průměrná mzda kovboje za měsíc je zhruba dvacet dolarů – ovšem se stravou a bydlením zdarma.

Když seržant vcházel do saloonu, pomyslel si trpce, že právě tihle lidé to všechno před několika týdny rozpoutali. Určitě byli přitom, když byla přepadena vesnice Juana Colorada, zatímco náčelník byl se svými bojovníky pryč. A my všichni za to teď musíme pykat. My všichni! Ach, tihle blázni! Jedou s kapitánem Bannisterem a jeho jednotkou na jistou smrt. A za devět dní budu na řadě já. Ještě devět dní.

Zamířil k baru. Chvíli předtím, než tam dostal svůj drink, přivinula se k němu jedna dívka.

Znal ji, byla to Mexičanka a jmenovala se Juanita.

„No, ty můj velký plavovlasý býku,“ řekla a pověsila se mu na paži. „Slyšela jsem, že ses vrátil jako jediný voják z celé jednotky.

Prý jsi byl taky raněný. A tvoje uniforma je teď určitě zbrusu nová, ze skladu. Byl jsi zraněn natolik, že by se ti nechtělo na všechno zapomenout v mém objetí?“

„Ne,“ řekl. „Když se na tebe podívám, myslím, že ty bys dokázala přinutit chodit i chromého, Juanito. Půjdeme nahoru. A vezmeme si s sebou láhev. Protože mám volno, jsem totiž na tři dny neschopen služby. Pojďme do toho tvého hnízdečka, andílku. A zapomeneme na tenhle všivý svět.“

Tou dobou se probrala Reva Collinsová v pokoji svého manžela z hlubokého spánku, způsobeného únavou.

Nejprve si myslela, že všechno, co za uplynulé dny a noci prožila, byl jen zlý sen. Zdráhala se pak nějakou chvíli skutečně pochopit, že to, co prožila, byla skutečnost. Pak si ovšem uvědomila, že se musí s těmito skutečnostmi vyrovnat.

A tak už se dál nevzpírala vzpomínkám, ať byly jakkoliv zlé.

Byla sama. Major v bytě nebyl a Reva se domnívala, že se také hned tak neukáže, protože bude předstírat, že musí vyřídit důležité služební záležitosti. Ano, dalo se od něj očekávat, že zůstane na velitelství a že tam dokonce i přespí. Pomalu vstala.

Měla na sobě manželovu noční košili.

Přišla přece o všechny své věci, které byly ve dvou kufrech a v cestovní kabele.

Na stěně viselo zrcadlo.

Podívala se do něj. Ve veliké mužské noční košili si připadala ztracená. Opět pomyslela na Apače.

Co by měla udělat, pokud otěhotní? A co udělá major, až zjistí, že už není pochyb – ano, co udělá major Edson Collins?

Když si tu otázku položila, byla si najednou už také jistá, co udělá ona sama.

A tak se oblékla.

Když vyšla z příbytku, večer se změnil v noc. Zde u důstojnických domků bylo ticho. Jen z ubytoven mužstva a z kantýny sem doléhaly hlasy.

I z valů a ohrady pevnosti, která se ještě jmenuje Camp Concho, občas zaznívají hlasy hlídek, které na sebe neustále musí volat tak, že

zvolání krouží kolem celého tábora. To se děje každou půlhodinu.

Rychlými, energickými kroky přešla přes cvičiště. Jednoduché farmářské šaty jí nebyly nepříjemné.

Když došla k velitelství, chtěla jí hlídka zastoupit cestu, protože se domnívala, že nějaká civilistka chce k veliteli, což se bez ohlášení nesmí.

Ale pak ostře řekla: „Vojíne, jsem žena majora Collinse. Takže mi běžte z cesty!“

Ano, byla vzteklá a netrpělivá. Veškerou svou energií soustředila na jediný cíl – totiž na setkání se svým mužem. A tak vešla do předpokoje.

Pobočník ve spisovně ji ve světle lampy poznal a vyskočil. Ale ona si ho vůbec nevšímala. Zamířila ke dveřím, otevřela je a vešla. Major stál zády k ní před mapou, která visela napravo od jeho psacího stolu na stěně. A v ruce držel téměř prázdnou sklenici. Na psacím stole stála poloprázdná láhev od whisky.

„K čertu, kdo to sem leze?“

S těmito slovy se zuřivě otočil – ale pak ji poznal a zarazil se. Drsně a rozhodně za sebou zabouchla podpatkem dveře. Přitom se podívala na svého muže.

„Dávej pozor,“ řekla, „chci od tebe jen jedno. Nech mě zítra odvézt k poštovnímu dostavníku, abych se mohla vrátit domů ke své rodině. Rozuměl jsi? Chci pryč od tebe, odtud a…“

„Ne,“ přerušil ji stroze.

„Cože?“ protáhla otázku a vypadala přitom užasle a nevěřícně.

Pak řekla ještě drsněji než předtím: „Co to má znamenat? Měl bys být rád, že chci zmizet z tvého života. Pche, ty se cítíš tak ponížen, jako by se ten Apač otřel o tebe samotného. Nikdy se mě nedokážeš dotknout. Takže by ti vlastně mělo být vhod, že chci zmizet. Nebo snad dokážeš snést, aby se na mě tví vojáci nebo i ostatní lidé dívali s pomyšlením, že jsem žena, která…“

„Přestaň,“ přerušil ji. A pak dodal:

„Ne, to bych jistě nesnesl. A možná bych se přitom i zbláznil. Ale ty zůstaneš tady v pevnosti, dokud nebudu mít Juana Colorada. Uprostřed cvičiště bude zítra postavena šibenice. A tahle šibenice

bude čekat na toho špinavého Apače. A ty se budeš dívat, jak ho dám pověsit. Ano, budeš se moci – nebo muset – dívat. A teprve, až se tohle stane, až dosáhnu tohoto zadostiučinění, můžeš si odjet ke svým do Bostonu. Vidíš to správně. Nedokážu se tě už dotknout. Nechci mít to, co patřilo tomu smrdutému Apačovi. Pověsím ho. To je všechno, co můžu udělat. Je mi to líto, Revo, ale nedokážu se přemoci. Ano, přiznávám, že moje láska k tobě není dost silná. Mrzí mě to, ale nemůžu…“

Dále už ho neposlouchala a vyběhla ven.

Major zůstal několik vteřin bez pohnutí. Pak přistoupil k psacímu stolu a pomalu naplnil prázdnou sklenici. Pak ji dlouhými a dychtivými doušky vypil.

Reva Collinsová zatím pospíchala zpátky do příbytku.

Horoucně si přála někam se ukrýt, být sama.

Ne, neplakala.

Ale věděla, že je teď zajatkyni svého manžela do té doby, než bude oběšen Juan Colorado, nebo dokud ho onen Apač i s jeho osmdesáti vojáky nevyřídí.

Mezitím vyjel do noci kapitán Bannister se čtyřiadvaceti vojáky a stopařem – člověkem, kterému zde v kraji říkali El Paso Louis.

Připojil se k nim Pierce Ladigo a dobrý tucet lovců skalpů, kteří byli vesměs podnapilí.

Byla to tedy celkem silná jednotka, která se vydala chytit Juana Colorada.

Kapitán doufal, že jejich jednotku v noci Apači nezpozorují. Jeho stopař si nedělal iluze, ale řekl stroze a jasně: „Juan Colorado se včas dozví, že jsme mu na stopě. Tady v pevnosti Camp Concho se nestane nic, co by indiáni nevěděli. O to se můžete vsadit, kapitáne.“

Jeli pak mlčky. Vojáci byli zamlklí a nasupení. Ve skupině rozhodně nevládla dobrá nálada. Všichni tušili, že vyrazili na lov nebezpečného tygra.

Také lovci skalpů, kteří v následujících hodinách vypotili svou opilost,[1] ztratili ono sebejisté veselí. Rozpálili se a těšili se na bohatý úlovek skalpů.

Teď ovšem, když vystřízlivěli, jim to nepřipadalo vůbec tak snadné a jednoduché. I oni pochopili, že tohle komando se může snadno změnit v komando smrti.

A leckterý z nich by se raději vydal nazpět. Jenže mají prázdné kapsy. Rychle přijít k penězům je možné jedině lovem skalpů. A peníze? Ty znamenají whisky, holky, karty a vůbec život, který rádi vedou. Takže se musí něčeho odvážit.

Jedou tedy nocí – vojáci při cvalu cinkají, protože jejich výstroj má spoustu kovových součástí, skauti sice jedou tišeji, ale zdaleka ne tak tiše jako indiáni. V tiché noci jsou slyšet na míle daleko.

Za ranního rozbřesku dorazili na místo, kde ležely zbytky mrtvých.

Vojáci začali klít a leckterému z nich přebíhal po zádech mráz. Protože všichni poznali své mrtvé kamarády. Věděli, že mnoho z nich bylo dobrými bojovníky.

A přesto museli všichni zemřít. Proto se ptali vojáci této jednotky, během pohřbívání pozůstatků mrtvých, co asi bude s nimi samotnými. Po pohřbení mrtvých už jednotka neodpočívala dlouho a na další ptaní tak nebyl čas.

Seržant se přesvědčil, že si každý z vojáků čerstvě naplnil polní láhev. Když pak slunce stálo dost vysoko, vyslal kapitán dva praporčíky se signálním zrcadlovým zařízením na nejvyšší kopec v okolí. Dali pak odrazem slunce znamení na sever – a když za necelou půlhodinku sjeli dolů, řekli, že obdrželi odpověď.

V pevnosti Camp Concho tedy vědí, že stopa Apačů hordy Juana Colorada vede na západ a že jednotka zahájila pronásledování.

Druhého dne se El Paso Louis zastavil. Kapitán vedle něj zvedl ruku a seržant proto zvolal:

„Stáááát!“

Dlouhý dvouřad se zastavil. Cinkot klusu přešel ve vrzání sedel a v odfrkování a podusávání kopyt koní. Kapitán pohlédl úkosem na skauta.

„Co je, Louisi?“

Ten zatím ještě neodpovídal, ale hleděl na západ.

Tam se nad prašnou zemí tetelil horkem vzduch. Všude na mírných svazích rostly skupinky kaktusů. Nikde nebylo vidět nic nebezpečného. Stopař ukázal palcem přes rameno k východu.

„Kapitáne, chtěl bych vědět, jestli je vám jasné, kde jsme. Tamhle za námi jsou kopce Santa Cruz River. Po pravé ruce máme Gila River, která se vlévá do Colorada na západě u Yumy, nedaleko od zálivu. A od Yumy pokračuje cesta do Nogalesu. Nalevo za námi probíhá hranice Sonory. Santa Cruz River, Gila River a ta hranice tvoří trojúhelník. A ten se taky nazývá Gilská poušť nebo Apačská poušť. Juan Colorado nás tam chce vylákat. Rozumíte, kapitáne? Jeho stopy vedou rovnou tam. Měl velice naspěch. Není před námi ani celou hodinu. Jede se svými bojovníky i s raněnými. Chce, abychom se vydali za ním.“

„Dobrá,“ zaburácel kapitán. „To také uděláme a chytíme ho.“

El Paso Louis, stopař s tváří podobanou od neštovic, se na něj útrpně zadíval. Věděl, že tento kapitán se špičatou bradkou byl během války dočasně plukovníkem a udělal si jméno jako důstojník jezdectva, protože několikrát úspěšně zaútočil na nepřátelské oddíly dělostřelectva a umlčel je.

Jako všichni důstojníci, měl i on v nově reorganizované armádě o dva stupně nižší hodnost a chtěl se osvědčit stejně jako major – a jednoho dne se toužil dokonce stát velitelem pevnosti Camp Concho a majora vystřídat.

„Jenže on nás dostane, pokud se vydáme za ním, majore,“ řekl El Paso Louis suše.

„Vysvětlím vám taky, jak to udělá. Když se vydáme za ním, najdeme prameny bez vody. Tu spotřebují Apači a pro nás už nezbude, protože jsou to prameny, které se jen pomalu plní. Jenže nás je i s civilisty osmatřicet jezdců a koní. Budeme potřebovat

ohromné množství vody. Až nás docela umoří žízeň a nebudeme mít už ani koně, Juan Colorado nás napadne.

Musíme to vzdát, kapitáne. Bez doprovodných zvířat, která by nesla nádrže s vodou, se za ním nemůžeme pustit. Každý jezdec by totiž musel vést ještě jedno zvíře s nádrží vody.“

Kapitán zaskřípal zuby. „Ale vždyť má před námi náskok necelé hodiny, Louisi,“ zavrčel pak. „Když nasadíme trysk, doženeme ho. Naše koně to dokážou. Ještě než přijde večer, budeme ho mít. Pak si můžeme přes noc odpočinout a ráno pojedeme nazpět. Tolik vody ještě máme. Jedeme dál! Seržante, jedeme! Johóóóó!“

Nenarazil na žádný odpor, protože měl pod sebou vojáky, kteří museli poslouchat jeho rozkazy. A s nimi se vydala i skupina lovců skalpů. A s klením i skaut El Paso Louis.

Ten si však umínil, že nenechá toho kapitána s vojáky jet dál, pokud kapitán neuposlechne i jeho poslední varování.

A to poslední varování bude muset přijít velice brzy. O tom byl El Paso Louis přesvědčen.

Pozdě odpoledne zahlédli Apače, jak opouštějí pramen, u kterého zřejmě odpočívali, než zpozorovali vojáky.

Kapitán vyrazil chraptivý výkřik radosti nebo triumfu. A pak zavolal na trubače: „Do útoku!“

Trubač ihned uposlechl a ačkoliv měl vysušené hrdlo, přece jen dostal z trubky docela čistý signál k útoku.

Ale nebylo to nic platné. Ani nejlepší signál není k ničemu, když už koně nemohou.

Juan Colorado si to všechno přesně vypočítal.

Koně jeho hordy si u pramene odpočinuli, osvěžili se a nabrali síly.

Raněné jistě poslal již včera napřed, zatímco se se svými bojovníky loudal, aby ho mohl kapitán dohnat a zavětřit šanci.

Teď ovšem indiáni na svých houževnatých pouštních mustanzích vyčerpaným jezdeckým koním ujížděli. Kapitán to pochopil dost rychle.

A tak dal zastavit.

Vrátili se zpátky k prameni.

Voda tam ovšem nebyla.

A když začali dokonce i hrabat, nalézali pouze vlhký písek.

El Paso Louis řekl: „Zítra ráno tam bude trocha vody, když už se na tu jámu ani nepodíváme. Kdybychom ještě víc vrtali, najdeme jen mokrou zeminu. Ale budeme-li trpěliví, zítra tam něco bude.“

Stopař se při svých slovech necítil dobře.

Protože nejraději ze všeho by byl, kdyby se otočili a už tady nečekali ani hodinu.

Koně byli ovšem vyřízení. Museli si odpočinout.

Útok Apačů přišel v jedné z oněch „šedých hodin“ mezi nocí a ránem.

Hlídky dřímaly nebo nebyly dostatečně pozorné.

A kapitán chrápal zvlášť hlasitě.

Když vyskočil po prvních výstřelech a výkřicích, zasáhl ho šíp rovnou do břicha. Svalil se na kolena a zachroptěl: „Och, Bože můj…“

Pak spadl na stranu a víc už o sobě nevěděl.

Skaut El Paso Louis stihl ještě doběhnout ke svému koni. Chytil se ho za hřívu a vyšvihl se na neosedlaný hřbet zvířete. Pak ho donutil, aby se nevydal za ostatními zvířaty. Protože ty Apači zdivočí tím, že budou napodobovat syčení pumy.

El Paso Louis věděl, co má právě nyní udělat.

Apači odehnali všechny koně svých pronásledovatelů. Teď budou muset kráčet vojáci pěšky, protože u pramene nebudou moci zůstat. Nebude tady totiž dost vody. Než se pramen opět naplní, uběhne několik dní.

El Paso Louis musí dojít pro pomoc.

Pevnost Camp Concho byla vzdálena asi čtyřicet mil, pokud pojede přímo tím drsným krajem.

Během onoho rána se El Paso Louis několikrát zastavil. I nepodkované apačské koně by měli být v tom tichu slyšet. Nikdo ho

ale nepronásledoval.

A přesto byl přesvědčen, že Apači moc dobře vědí, kdo jim unikl. Takže Juan Colorado chce, aby se dostal do pevnosti a aby odtamtud přivedl pomoc.

Jenže než pomoc dorazí, Juan Colorado bude zřejmě s jednotkou kapitána Bannistera i s lovci skalpů hotov.

Zatímco se tohle všechno odehrávalo v kraji ovládaném Apači, seržant Jock McQuen, osvobozený od služby, trávil s Juanitou krásné dny a noci. Třetího dne vstal z postele, vyprázdnil poslední sklenku a nechal skanout poslední kapku na Juanitino břicho.

„Fuj," vykřikla se smíchem.

„Byla jsi hotová rozkoš, Chito!" řekl. „Jsi úplně poslední radostí života pro člověka, který se musí vydat na cestu za jistou smrtí."

„To je pravda, ty můj plavovlasý býku," řekla mu. „Tam v Sonoře mě zavedli k jednomu francouzskému důstojníkovi císaře Maximiliána, než ho zastřelili pro špionáž. Byl mi za tu noc stejně vděčný jako ty. Ale s tebou se mi to moc líbilo. Můžeš ke mně přijít, kdy se ti zlíbí – a i kdybych tady u sebe měla kohokoliv, vyhodím ho kvůli tobě."

„Díky, Chito Juanito," řekl a odešel.

Když se o chvíli později dostal do armádní zóny spadající pod Camp Concho a chtěl se ohlásit do služby, spatřil přijíždějícího stopaře El Paso Louise.

Louis mu pokynul jediným pohybem ruky a pak ukázal palcem k zemi, zatímco se blížil k velitelství, ze kterého teď vyběhl major, jehož zburcovaly stráže. Objevili se i oba poručici.

A všude dokola byl naprostý klid. I v ohradách a v dílnách.

Všechno ztuhlo.

Protože seržant McQuen měl od nynějška plnit funkci důstojníka, přidal se k oběma poručíkům a jako poslední vešel do budovy velitelství a pak do majorovy pracovny. Slyšel, jak major netrpělivě

říká: „No tak, povídejte už, Louisi! Poslal vás kapitán Bannister, aby další jednotka…“

Zarazil se, když si všiml, že stopař kroutí hlavou. A tak pohasla majorovi i poslední jiskřička naděje.

El Paso krátce pohlédl na McQuena. Pak se opět podíval na majora a řekl pomalu a chraptivým hlasem, jako by se zalykal trpkostí:

„Majore, uvažoval jsem o tom. Apači vždycky nechají jednoho uniknout, aby vám mohl podat zprávu. Přede mnou to byl McQuen. Kapitánu Bannisterovi a jeho jezdcům ukradli koně. Hoši jsou teď bez vody vyřízení. Museli by urazit čtyřicet mil vyprahlým krajem. Pěšky to nikdy nedokážou. Už teď jsou téměř zdecimovaní žízní. A vsadil bych se, že Juan Colorado čeká na další jednotku. Ano, čeká, ze pošlete kapitánu Bannisterovi pomoc.“

Major se na skauta nevěřícně zadíval.

„Pomoc? Kapitán Bannister potřebuje pomoc? Má s sebou přece čtyřiadvacet vojáků a více než tucet civilistů. To je šestatřicet mužů. Kolik bojovníků má Juan Colorado? Zatraceně, copak jsou ti rudí parchanti nějací nadlidé?“

„V jistém smyslu ano, pane,“ řekl seržant McQuen suše. „Apači jsou v tomto kraji jedni z nejnebezpečnějších bojovníků na světě. Kdo na to zapomene, nebo tomu nechce uvěřit, zaplatí za to krví. Majore, našimi skrovnými silami se nám nepodaří Juana Colorada přemoci.“

Sotva to dořekl, ozval se poručík James Baker ostrým hlasem, z něhož bylo slyšet pobouření:

„Nebuďte směšný, seržante! Není prostě možné, aby horda divochů byla víc než jednotka dobře vedených a disciplinovaných vojáků. To přece není možné! Majore, dejte mi důvěru. Dovolte, abych vyrazil s dvojitou jednotkou. Vezmeme si záložní koně a dostatek zásob vody. Pokud se nebudu moci spojit s jednotkou kapitána Bannistera a pokud v jeho jednotce ještě přežije dostatek lidí, pak…“ Nehovořil dále, ale plácl se pravou dlaní do levé.

Major zatím neodpovídal.

Stál k nim zády u okna a díval se ven na cvičiště.

Tam se teď začalo se stavbou. V truhlářské dílně se předtím připravily trámy a prkna a materiál pak byl přivezen doprostřed cvičiště. Teď začali vojáci – byli v civilu jistě tesaři nebo truhláři – se stavěním šibenice a plošiny, na níž bude muset odsouzený stát.

Jakmile se propadliště sklopí dolů, odsouzenec ztratí pod nohama zem a zlomí si vaz ve smyčce.

Major to všechno již v duchu viděl. Přál si to tak intenzivně, že to všechno už na chvíli považoval za skutečnost. S těžkým povzdechem, jako by se probíral ze sna, se otočil ke skautovi a ke svým důstojníkům.

„Chci ho dostat!“ řekl stísněně, protože už jen stěží byl schopen své vzrušení ovládnout.

Chtělo se mu řvát, bušit kolem sebe – odreagovat se.

Ale musel se ovládnout.

Oči všech mužů se upíraly k němu.

Najednou si také uvědomil, že žene na smrt všechny své lidi.

Protože ani poručík James Baker to určitě nedokáže.

Major se pokoušel najít kompromis.

A náhle věděl, jaké rozkazy má vydat.

Rozhodl se, narovnal se a zvedl bradu.

„Poručíku, vezměte si tedy dva tucty lidí, k tomu dostatek náhradních koní a zásoby vody. Ať vás doprovodí dva civilní stopaři.“

„Ano, pane.“ Poručík James Baker se rozzářil a zvlášť předpisově zasalutoval. Protože se domníval, že teď konečně se bude moci osvědčit jako hrdina.

Major ovšem zavrtěl s nevolí hlavou.

„Ještě jsem neskončil, hochu,“ řekl otcovským tónem, ačkoliv nebyl ani o deset let starší než poručík. „Mám pro vás zvlášť důležitý rozkaz, Jamesi.“

„Ano, pane, přivést vám Juana Colorada živého, pane, abyste ho mohl dát oběsit, že?“

„Ne, poručíku, to ne! Jakmile se spojíte s kapitánem Bannisterem, on rozhodne, zda budete dále pronásledovat Juana Colorada, nebo zda se všichni vrátíte zpátky do Camp Concho. Kapitán Bannister

bude mít lepší přehled a dokáže lépe posoudit vyhlídky a možnosti tam venku. Poručíku, váš rozkaz je pouze přispět na pomoc kapitánu Bannisterovi. Dám vám to ještě písemně, rozumíte?“

„Ano, pane,“ odvětil mladý poručík a opět zasalutoval. Tentokrát už ovšem ne tak precizně, protože byl v duchu zklamán a pomyslel si:

Jakmile pomohu kapitánovi z louže, bude si dělat nárok na veškerou slávu sám pro sebe…

Musel však přerušit tyto trpké úvahy, protože zaslechl majora, který říkal: „Za hodinu vyrazíte, poručíku. Seržante, vy poručíkovi pomůžete s výběrem záložních a nákladních koní a spolehlivého způsobu dopravy zásob vody. Poručíku, vy si dáte poradit od seržanta, který má v tomto směru bohaté zkušenosti.“

Také Reva Collinsová slyšela bušení kladiv a řezání pil. Rychle pochopila, že se tam venku na cvičišti staví šibenice pro Juana Colorada. Pak otevřeným oknem zahlédla, jak přijíždí El Paso Louis na neosedlaném koni a pak mizí na velitelství.

Náhlý klid v pevnosti se rázem proměnil v nervózní zmatek. Několik žen – zřejmě manželky vojáků a poddůstojníků, které si přivydělávaly jako pradleny – přiběhly před velitelství, kde je zastavily stráže.

Reva Collinsová si dovedla představit, jakou starost mají tyto ženy o své muže. Protože z hlídky se vrátil pouze skaut na neosedlaném koni.

Reva Collinsová si pomyslela:

A tohle všechno se stane, když se budou posílat další a další lidé, aby přivedli Juana Colorada, aby mohl být oběšen. Tohle je jen proto, že se major cítí v hloubi duše uražen, pošpiněn a zneuctěn. Jeho pýcha to prostě nesnese.

Vyšla z příbytku, aby lépe slyšela, až se rozkřiknou davem novinky. Viděla také, jak vyšel pobočník ze spisovny, jak prohodil

pár slov se stráží a opět zmizel. Hlídka se dala do řeči se ženami a pak i s několika vojáky, kteří se právě loudali kolem – s vojáky, kteří museli pracovat v nejrozmanitějších dílnách jako řemeslníci: například ve zbrojnici, ve skladu šatstva, v kuchyni, v sedlárně a podobně.

Ti se mohli různě poflakovat.

Reva zaslechla, jak jeden z vojáků pracujících na šibenici zvolal: „Bannisterova jednotka se dostala do pěkné bryndy. Jsou bez koní a bez vody."

Pak Reva upřela pohled na ženy, které se sem teď blížily od velitelství. Musely kolem ní, aby se dostaly k prádelně, ke krejčovské dílně a ke skladu šatstva, za nimiž jsou baráky ženatých praporčíků a seržantů.

Reva Collinsová se chtěla otočit a zmizet v domě. Ale pak se jí zmocnil pocit vzdoru.

Ne, nebude se schovávat. Neuteče. Podívá se věcem rovnou tváří v tvář. A tak se zastavila před vchodem a dívala se vstříc ženám.

I ty mezitím upřely své pohledy na ni, takže se dívaly vzájemně do očí.

Reva Collinsová spatřila nepřátelství, vztek, odpor, nenávist. Chtěla ženám něco říci. Ale nezmohla se na jediné slovo. Podařilo se jí pouze zachovat klidný, téměř pyšný postoj. Ovšem na ženy působila příliš namyšleně a arogantně. Reva naplno cítila jejich bezradný vztek.

A pak se ženy zastavily a zíraly na ni. Jedna z nich vystoupila dopředu.

Řekla trpce: „Naši muži to musí slíznout za vás. A co se stalo vám? Juan Colorado je taky jenom chlap. Ať si to s ním vyřídí major osobně. Sakra, naši lidé se dostali do pěkné bryndy. Možná dokonce mnoho z nich zemře. A to jenom proto, že Juan Colorado si vzal něco, co chtěl mít major sám pro sebe. Paní Collinsová, my jsme jen obyčejné ženské. Možná neuvažujeme tak, jak uvažují lidé, kteří mají vznešený původ. Ale copak se to vyplatí? Copak je to vůbec možné, aby naši muži umírali kvůli uražené cti nějakého majora? Proč jste sem, zatraceně, jezdila? Přinesla jste našim mužům jen

zkázu a smrt. To kvůli vám teď jedou na smrt. Zatraceně!“

Ostatní ženy na ta zlá slova přikyvovaly a drmolily podobné věty. Pak se odloudaly dál.

Zaslechla, jak jedna z těch žen ještě řekla:

„Kdyby takhle vyváděl každý chlap, kterému znásilní ženskou…“

Reva už neposlouchala dál. Utekla do domu. Ale nemohla plakat. Ani nechtěla. Posadila se na židli vedle okna, takže měla výhled na cvičiště a mohla všechno sledovat.

Pak také zahlédla seržanta, který ji přivezl do pevnosti. Šel s několika vojáky k ohradám s koňmi a ke skladišti.

Neměla ho raději poprosit, aby ji do pevnosti nevozil? A kdyby ho o to požádala, splnil by její prosbu? Zavezl by ji pak jinam?

Byla si téměř jistá, že by to udělal.

Byl vůbec jedinou světlou vzpomínkou v posledních dnech a nocích, která ji proto nezpůsobovala roztrpčení a hořkost. Choval se k ní jako bratr a přítel a měl k ní respekt. Riskoval kvůli ní dokonce život. Přestože se ho Apači mohli zmocnit – připlížil se k nim do tábora.

Má ho teď poprosit, aby ji z pevnosti odvezl?

Když si uvědomila, co ji právě napadlo, zhrozila se. Došlo jí, že se odtud chce dostat za každou cenu. Uteče, ztratí se, odejde od svého muže. Jen pryč odtud! A ten seržant by se musel kvůli ní stát dezertérem. Protože – jak jinak by ji odtud mohl dostat? Musel by zběhnout. Jenže to by ho mohlo stát krk.

Ne, takové myšlenky už si nesmí připouštět. Takže se musí dát na útěk sama.

Začala se touto možností v duchu intenzivně zabývat.

Když dospěla k rozhodnutí, vstala.

Potřebuje peníze. Protože za průvodce, koně a výstroj bude muset zaplatit. Cílevědomě začala v bytě hledat peníze. Její manžel přece musí mít někde uschované hotové peníze.

Našla tašku s doklady a všemi jeho průkazy v kazetě dole ve skříni, těsně vedle nablýskaných bot jeho sváteční uniformy, k níž patřily i dlouhé kalhoty – například pro slavnostní příležitosti za přítomnosti dam. V peněžence nenašla víc než tisíc dolarů. Vzala si

pět set.

Když se pak zase posadila na židli u okna, viděla, jak odjíždí jednotka pod velením jakéhosi poručíka. Měli s sebou spoustu jezdeckých koní, nákladních zvířat a sudů s vodou. Seržant McQuen s nimi nejel.

Při tom zjištění se jí ulevilo.

Poručík James Baker jel s jednotkou dlouho do noci. Občas prohodil slovo se svým seržantem a se stopaři. Ale vlastně se pokaždé jen ptal, jestli už budou brzy u cíle. A seržanta pokaždé vyslal podél dlouhé řady jednotky, aby se ujistil, že stále jedou pohromadě.

Teprve po půlnoci dal na seržantovu radu – byl to seržant Mike Ballard, starý harcovník McQuena – aby pro jistotu vyslali předsunutou hlídku.

Zhruba v poledne dojeli na místo, kde našli pozůstatky několika těl a mezi nimi i obnaženou mrtvolu kapitána.

Pohřbili mrtvé, zatímco civilní stopaři prohledali nejbližší okolí a pak zmizeli na východě za kopci. Poručík se tam pořád díval a v duchu se ptal, jestli stopaře ještě někdy uvidí. Trvalo to pak ještě dvě hodiny, během nichž si jednotka odpočinula a najedla se. Pak se skauti přece jen objevili.

Tvářili se vážně.

Odevzdali koně strážím u stáda a jen zle zavrčeli, aby bylo o zvířata dobře postaráno. Pak zamířili k čekajícímu poručíkovi, který je přijal se slovy:

„Jen výjimečně se vašim koním dostane stejné péče jako vojenským – jen výjimečně! Takže, co mi řeknete?“

Oba skauti byli starší muži. První z nich se jmenoval San Saba, měl stejné jméno jako jedna řeka v Texasu. Druhý, který u sebe neustále nosil svinutý bičík na osly, si jednoduše říkal Whip Pete.

Oba zaváhali. Pak se rozhovořil Pete: „Pěšky se vydali na východ.

Všichni, kteří nezemřeli s kapitánem, když Apači splašili koně. Jenže všichni byli už dlouho bez vody. Po několika mílích se první začali plazit. Ostatní na ně nečekali. Nedrželi se pohromadě. Každý se snažil vydržet. Ploužili se, potáceli a plazili se ve skupinkách nebo jednotlivě. Apači to měli snadné.“

Když Whip Pete zmlkl, řekl San Saba hlubokým hlasem: „Takže to je všechno, poručíku. Už není koho zachraňovat. Pojedeme tedy zpátky do pevnosti Camp Concho. Tady není zrovna příjemně. Můžeme se vydat jinou cestou – tou, kterou šli ti chudáci pěšky. Budeme alespoň moci pohřbít jejich těla. Jeďme!“

Poručík James Baker zavrtěl hlavou. „Kam vede stopa Apačů?“ zeptal se.

Skauti na něj opatrně pohlédli. Pak jako na povel dvouhlasně povzdechli.

Nakonec Whip Pete ukázal na západ – do pouště. „Jsou tamhle v poušti. Kdesi v pustině, kde jsou jen kaktusy a chřestýši a kde žhne ostré slunce. Jen oni znají ty drobné vodní praménky.“

„Jenže my máme vodu,“ usmál se poručík. V očích mu zajiskřilo. „Protože je kapitán mrtvý, ujímám se velení. Kapitán měl rozhodovat tady na místě. Teď tedy budu rozhodovat já. Máme dost vody, abychom mohli pronásledovat v tomhle zatraceném kraji Apače ještě celé dny a noci. Chci majorovi přivést Juana Colorada. Chci toho ničemu, který povraždil tolik našich lidí, konečně ztrestat. Takže pojedeme tam!“

Ukázal na západ – směrem, kterým vedla stopa Apačů. Stopa, jež mizela za terénní vlnou se skupinou velkých kaktusů.

Oba skauti vytřeštili oči, jako by poručík měl najednou dvě hlavy.

Pak San Saba řekl slavnostním tónem: „Chlapče, pak se i se svými lidmi vydáváte na jistou smrt.“

„Ne, pokud mne dobře povedete.“

Zavrtěli hlavou. „Nemáme s armádou pevnou smlouvu, dostáváme zaplaceno za každý den,“ namítl Pete. „A nepodléháme vašemu velení. Zavedli jsme vás až sem, poručíku. To bylo naším úkolem. A teď jedeme domů.“

Otočili se k poručíkovi zády a zamířili ke svým koním. Nasedli a

odjeli. Poručík se otočil k seržantovi a oběma pobočníkům.

„Ty dva zbabělce nepotřebujeme," řekl. „Stopa je dost viditelná, ne?"

Podívali se na něj rozmrzele.

A opět si uvědomili, že podléhají i jeho špatným rozkazům. A že si s nimi může dělat, co uzná za vhodné.

Ani následující noc nepřišel major do svého příbytku za manželkou. Poslal jen svého pomocníka, aby mu donesl čisté oblečení.

Reva byla a zůstala sama.

Vyhovovalo jí to.

Skoncovala se vším, co bylo dříve, a už vůbec nechtěla vidět muže, který ji z uražené ješitnosti tolik zklamal, který ji nechal v jejím trápení samotnou.

A pak se asi hodinu před půlnocí vydala na cestu. Když chtěla vyjít z pevnosti, stráž ji nejprve zastavila a zeptala se jí dost hrubě: „Hej, ženská, jak to, že se touhle dobou vůbec potloukáte venku? Kdo vlastně jste?"

„Jsem velitelova žena," řekla stroze. „Jděte mi z cesty, vojáku."

Rozhodným pohybem odstrčila vojáka stranou.

Strážný vykoktal omluvu a na několik vteřin byl docela zmatený. Díval se za ženskou postavou, která se vzdalovala. Věděl, co se téhle ženě přihodilo, a měl s ní soucit. Pochopil, že hledá v tiché hvězdné noci samotu, že se chce na chvíli dostat z armádního ležení.

Všude po pevnosti se rozkřiklo, že major se své ženě vyhýbá, jako by si od indiánů přinesla nějakou nakažlivou nemoc. Pomyslel si ještě:

Tahle žena se jistě cítí nejopuštěnější na světě. Ale kvůli ní a kvůli majorově bláznivé ješitnosti musíme všichni ven jako dobytek na porážku. Až se vrátí předchozí hlídka, budu muset vyrazit s další. Zatraceně!

Zatímco takhle uvažoval, kráčel k domku, kde chtěl zaklepat na velitele stráže a podat mu hlášení, že majorova žena si vyšla ven z pevnosti a zamířila k potoku.

Tu se ale objevil seržant McQuen.

Měl na své uniformě odznak dočasného důstojníka a byl zřejmě na obhlídce, jejíž výsledek pak musí zapsat do strážní knihy.

Vojín mu podal předpisové hlášení. A když už měl na jazyku slova o tom, že se nic zvláštního nestalo, napadlo ho, že přece jen něco zvláštního před chvíli zaznamenal.

A tak nahlásil, že velitelova žena opustila vojenský tábor a vydala se směrem k osadě.

Seržant o tom hlášení několik vteřin uvažoval.

Pak řekl: „Seržante, tohle je určitě soukromá záležitost. To jste ani nemusel hlásit."

Zasalutoval a opět odešel. Ale rovněž odešel z pevnosti a vydal se za ženou.

A voják na stráži si pomyslel, že asi chce zjistit, kam ta žena šla.

Reva Collinsová cílevědomě a rozhodně zamířila k saloonu osady.

Nazýval se Concho Saloon a na jeho verandě už sedělo pár postav.

Před špičky jejích střevíců dopadl na zem rozžhavený nedopalek cigarety.

Kdosi řekl: „Hej, kočko, jestli hledáš zazobaného frajera, tak pojď sem – ke mně. Já jsem ten správný. Pojď sem!"

Pár hlasů se rozchechtalo. Pak kdosi řekl: „Nenechej se svést, holka. Ten nemá u sebe ani tři dolary."

A pak se zase všichni rozřehtali, jako kdyby uslyšeli dobrý vtip.

Reva Collinsová se krátce zastavila.

Měla sto chutí se otočit.

S námahou polkla.

Ale pak se ještě více napřímila, zvedla bradu a vešla dovnitř.

Provázel ji smích. Opovrhovala těmi hrubými chlapy a v duchu se ptala, jestli jsou vůbec v něčem jiní, než byl Apač Juan Colorado.

Saloon byl uvnitř zařízen velmi jednoduše.

Byl tady jen pult z hrubých prken na dřevěných kozách, pár lavic, stolů a sudů.

Ale rozléhal se tady zvuk rozladěného piana. Tři nebo čtyři vyžilé dámy se tu a tam tulily k drsným chlapům. U jednoho ze stolů se hrál poker. Na parketu byl jeden taneční pár. A u odřeného kulečníkového stolu se zápalem hráli dva muži.

Lampy osvětlovaly místnost velmi slabě a vzduch byl plný tabákového kouře. Páchlo to tu vínem, kořalkou, potem a kůží. Hrubá prkna podlahy byla silně zašpiněná.

Muž za pultem byl obrovitý, měl zjizvenou a napuchlou tvář. Jistě to byl kdysi profesionální zápasník, který pak své úspory vložil do tohoto saloonu.

Když k němu Reva Collinsová přistoupila, nejprve se na ni usmál a pak se zeptal:

„Chceš tady pracovat? – Poslyš, odkud vlastně jsi? Vůbec tě neznám.“

Teprve když mu všechno pověděla, vzpomněl si na den, kdy sem přijel seržant s jakousi ženou.

A teď ji zase poznal. Dobře si vzpomněl na rusé vlasy a zelené oči. Onoho šedivého rána už bylo docela jasno. Vyšel tehdy ze saloonu, aby se ještě nalokal čerstvého vzduchu, než se po dlouhé karetní partii půjde natáhnout.

A pak se všude rozkřiklo, že seržant McQuen přivezl velitelovu ženu od Apačů.

Mike McClusky, hostinský, se udiveně naklonil dopředu a zeptal se přes pult z prken: „Poslyšte, madam, nejste vy…“

„Nechte toho,“ přerušila ho chladně. „Nezáleží na tom, kdo jsem. Ale potřebuji vaši pomoc, pane.“

„Co pro vás mohu udělat, madam?“ zeptal se užasle, protože neměl potuchy, čím by jí mohl být nápomocen.

Podívala se mu zpříma do oči. „Chtěla bych průvodce, spolehlivého člověka, který by mě dovedl k nejbližší stanici

poštovního dostavníku. Musel by mi obstarat koně a potřebnou výstroj. Všechno dobře zaplatím. Mohl byste mi někoho spolehlivého doporučit? Nikoho tady neznám a vy naopak jistě znáte spoustu lidí. No?“

Teď Mikovi McCluskymu všechno došlo a ihned pochopil.

Zamumlal: „Tady jsou vesměs dost ostří hoši. Možná byste měla počkat, než…“

„Ne,“ řekla. „Nechci už čekat ani hodinu. V nejbližších deseti minutách chci odtud pryč. Rozumíte?“

Opět pomalu přikývl. Pak se zadíval do nejvzdálenějšího kouta místnosti a hlasitě zvolal: „Spade – hej, Spade, pojď sem!“

Oblaky kouře se k nim přiloudal muž. Měl na sobě pastevecký oděv kovboje, ale to, jak měl upevněný kolem pasu řemen s koltem, spíše napovídalo, že je to pistolník.

„Můžeš si vydělat, Spade,“ řekl hostinský. „A pak bys mohl konečně splatit svoje dluhy. Máš ještě druhého koně?“

Spade se zadíval na Revu Collinsovou.

„To je přece…“ začal.

Ale hostinský ho rychle přerušil:

„Je úplně jedno, kdo ta dáma je. Rozuměl jsi, Spade? Je to dáma. Budeš se chovat slušně. Jinak toho budeš trpce litovat. Dáma si bude muset ještě v obchodě něco nakoupit. Bude potřebovat koženou jezdeckou sukni, holínky a pár dalších věcí. Zavezeš dámu k nejbližší poštovní stanici, Spade. Štědře se ti odmění.“

Hostinský upřel pohled na Revu Collinsovou. „Ale nedávejte mu víc než stovku dolarů. To by totiž bylo už příliš. Za stovku dolarů by jinak musel zabít dva Apače a jejich skalpy odvézt prodat do Tusconu. To by byla pořádná dřina.“

Podívala se na hostinského a přikývla.

„Díky,“ řekla pak. „Jste velice laskav a moc jste mi pomohl, pane.“

Pak se obrátila ke Spadeovi, který si ji zvědavě prohlížel.

Podívala se na něj pevným pohledem jako muž. Oči měla postavené poněkud šikmo. Ve vyzáblé Spadeově tváři byly hluboké vrásky. Vypadal velice drsně, houževnatě a nebezpečně.

Zřejmě pistolník a lovec skalpů, pomyslela si. Ale kdo jiný by ji odtud mohl odvést – kdo jiný?

A tak na něj pokývla.

„Takže sto dolarů," řekla. „Přijeďte pro mne i s koněm k obchodu. Jak dlouho budeme na cestě?"

„Dva až tři dny, madam," odvětil a usmál se.

Otočila se a vyšla ven. Mike McClusky ovšem Spadeovi řekl:

„Dávej pozor, ty lotře. Nemohl jsem doporučit nikoho lepšího, protože tu nikdo takový není. Jestli se k ní nebudeš chovat jako ke slušné dámě, major tě dá pověsit. A to může, protože v tomhle kraji vládne stanné právo. Nechá tě pověsit přesto, že jeho žena od něj utíká."

„Pche," zachechtal se Spade. „Tu měl přece ten Apač. Ta už s tím nebude dělat takové okolky."

Po těch slovech vyšel ven, aby si vzal koně a připravil se na cestu.

Reva Collinsová se zatím vydala do krámu, který byl i v tuto pozdní dobu otevřený, protože obchody teď často běžely lépe v noci než ve dne. Protože večer a v noci občas přicházeli zákazníci, kteří se za denního světla do pevnosti neodvažovali.

Ještě než vešla, zastoupil jí cestu jakýsi voják.

Ve světle lampy a v paprscích dopadajících z oken obchodu, poznala seržanta Jocka McQuena.

„Co chcete udělat?" zeptal se jí vážně.

Pohlédla na něj a vzpomněla si na tu jejich společnou jízdu na jednom koni.

Chtěla by mu říci, že by byla raději, kdyby ji odtud odvedl on, než nějaký cizí muž. Jenže on je voják. Musel by zběhnout, aby ji mohl odvést pryč.

Pomyslela na to, že už ho asi nikdy v životě neuvidí. A tak řekla: „Jocku, byl jste v tomhle prokletém kraji jediným dobrem, které jsem poznala. Nechávám se odtud odvést. A až budu v Bostonu u svých příbuzných, budu se snažit na všechno zapomenout. – Mějte se hezky, Jocku. – Vy byste určitě nenechal ženu na holičkách a nechoval byste se k ni jako k prašivé. Vy ne."

Po těch slovech vešla do obchodu.

Seržant ještě několik vteřin strnule stál. A pak uvažoval, co má udělat.

Otočil se a zamířil k ohradám osady, které byly vedle kovárny. Poblíž byl i dvůr s vozy.

Narazil tam na Spadea, který právě osedlával druhého koně.

Spade se otočil k němu.

„Aááá, McQuen," řekl protáhle Spade. „Co chceš? Už víš, že majorova žena chce s mou pomocí zmizet? Chceš snad proti tomu něco podniknout?"

„Jestli se k paní Collinsové nebudeš chovat jako k dámě, Spade, nechám z tebe stáhnout kůži. V pořádku ji dovedeš až do Pueblo Station. Protože tam bude moci nasednout na dostavník do Santa Fe. Od našeho pošťáka se dozvím, jestli tam dorazila v pořádku. A jestli ne, pak…"

Nepokračoval dál a jen srazil pěsti. Spade ovšem řekl nasupeně: „Něco ti povím, seržante. Ty a celá ta tvoje armáda mi můžete, však víš co – a třeba několikrát. A teď odprejskni, vojáčku. Dej si odchod!"

Seržant se už už rozpřahoval, aby chlapa před sebou chytil pod krkem.

„No tak!" řekl Spade.

Tu se ovšem seržant McQuen otočil a odešel.

V pevnosti byl totiž dozorčím ve službě a bez dovolení opustil vojenský prostor. Kdyby se tady se Spadem pustil do rvačky a někdo to pak ohlásil majorovi, dalo by se to vykládat jako nedovolené vzdálení od jednotky a jako porušení služebních povinností. Mohl by být degradován.

Takže se sebral a odešel.

Ale měl o Revu Collinsovou starost.

Stopa byla skutečně naprosto zřetelná, dokonce i pro zelenáče poručíka. A tak vedl i bez stopařů jednotku na západ do Apačské

pouště, hnán velkou ctižádostí.

Nechtěl se ovšem jen osvědčit, získat pochvalný záznam ve svých osobních materiálech a dostat dobrý posudek jako velitel – ne, chtěl pomstít i smrt kapitána a jeho jezdců.

Podle jeho názoru nebylo možné, aby Apači zvítězili nad jednotkou jezdectva americké armády. Nebyl sice nejlepší v ročníku na akademii ve West Pointu, ale vtloukali jim tam do hlavy hrdost na příslušnost k jezdectvu a víru v neporazitelnost dobře vedené jednotky při střetnutích s indiány. A tak si to chtěl potvrdit.

Čtyřiadvacet jezdců ho následovalo dosti neochotně – se stále větší rezignací.

Den už začal být nesnesitelně horký. Horko se nemilosrdně tetelilo nad zemí.

Kraj byl tichý, bez života. Projížděli po mírných svazích se skupinami kaktusů peyote a s vysušenými keři sage.

Pak se dostali do kraje, kde byla dokonce obrovská spousta uschlých kaktusů. Jejich zpráchnivělé stonky byly vhodné pro rozděláni ohně, protože jinak tady nebylo nic, co by se dalo podpálit.

Vojáci byli stále v pohotovosti a měli připravené zbraně. Zejména tehdy, když museli projíždět takovýmito kaktusovými poli.

Protože za každým z obřích kaktusů mohli číhat Apači, kteří se mohli velkým obloukem vrátit zpět a počkat ve vlastní stopě na své pronásledovatele.

Ale nespatřili žádného Apače – ani jediného.

Najednou začaly vyschlé kaktusy, hnědé keře sage a všechno, co bylo suché, hořet.

Jemný větřík, který v Apačské poušti vanul neustále, plameny rychle rozfoukal do ohromného požáru, který se šířil neuvěřitelně rychle. Ani požár prérie nemohl být rychlejší.

Varovné výkřiky vojáků poručíkovi prozradily, že nebezpečí je skutečně větší, než se v prvních chvílích domníval. A tak vydal povel k jízdě zpět. Jenže to už hořelo i za nimi. A pak se objevily plameny i na druhé straně – na západě.

Poručík pochopil, že jsou obklíčeni.

Ale pořád se ještě domníval, že situace není bezvýchodná.

Protože kaktusy ani vyschlé keře přece nejsou tak husté, jako bývá les či prérijní tráva. Jsou tu přece velké mezery. Pevně semknutou jednotku bude jistě možné odtud vyvést.

O to se teď také pokusil a nařídil seržantovi, aby zajel na konec, aby nikdo nezůstal pozadu.

Mezitím se ovšem vyschlé kaktusy a keře pokoušely zapálit i ty dosud zelené. Rostliny sice nehořely, ale doutnaly. Valil se z nich těžký žlutozelený dým, který se šířil všude kolem. Jen na severu to bylo o něco lepší, protože odtamtud vanul vítr.

Vojáci náhle pochopili, že je v hustém kouři Apači jistě napadnou. Najednou se jich začal zmocňovat strach. Jejich zvířata byla vyplašená.

Pustili koně, které vezli jako zálohu, a nechali být i koně se zásobami vody. Měli teď jedinou touhu – dostat se odtud. V hustém kouři bylo za chvíli vidět sotva na pár yardů. Celou jednotku najednou zachvátila panika.

A pak se zleva, zprava i zezadu náhle objevili Apači.

Útočící indiáni bojovali pěšky. Vyskakovali na jezdce jako pumy.

Proti takovému způsobu boje neměli vojáci sebemenší šanci.

Když se požár vyzuřil a vítr odfoukal k jihu i poslední mračno dýmu, Apači se shromáždili. Sundali si z tváří mokré šátky, které neustále navlhčovali vodou z polních láhví.

Juan Colorado opět dosáhl vítězství. Jeho bojovníci byli lepší než vojáci. Měli mnohem menší ztráty. Dva z jeho bojovníků k němu přivedli poručíka Jamese Bakera. Mladý důstojník byl jen lehce raněn. Kromě toho měl ještě bouli na pravém spánku.

Chtělo se mu řvát vztekem a zoufalstvím. Nejraději by byl zemřel. Protože až teď pochopil, s jak hloupou arogancí vedl své lidi na smrt. Podsaditého Apače převyšoval o hlavu. Přesto si připadal nicotný, když na něj Juan Colorado pohlédl.

„Můžeš odjet, vojáku," řekl mu Juan Colorado plynnou

angličtinou. „Řekni svému veliteli, že na něj čekám. Ať přijde se zbytkem vojáků – nebo sám. Pokud přijde sám, budu se s nim také sám bít. Můžeš odjet.“

Ukázal na koně, kterého přivedl jeden z bojovníků.

Poručík James Baker ze sebe nedostal ani slovo. Nebylo to jen tím, že mu neustále dunělo v hlavě a boule na spánku stále ještě natékala.

Tenhle Apač porazil jeho, poručíka americké armády, který vychodil akademii ve West Pointu! Zmocnil se ho lehce – jako vlk králíka. A jeho vojáci museli zemřít.

Ted si uvědomil zejména tohle. Selhal. A svých čtyřiadvacet lidí zavedl na smrt.

Hrdlo se mu studem sevřelo. Proč neposlechl své dva skauty? Muselo mu to být přece jasné, když se obrátili a rozjeli se zpět. Teď zůstal se svým proviněním sám.

Ano, cítil stud porážky a prožíval pocit viny. Konečně pochopil, že naprosto selhal.

Pohnul se, odvrávoral ke koni, vytáhl se do sedla a pak krokem odjel.

Když měl indiány za sebou, rozplakal se.

Brečel, protože si stále víc a víc uvědomoval, že už se mu nechce dál žít.

O deset mil dál se dostal na stopu, po níž jel se svými vojáky opačným směrem. Dostal se až ke starému háji bavlníkových stromů. Většina ze starých velikánů už byla odumřelá. Možná tady kdysi byl podzemní pramen, k němuž dosáhly kořeny. Jenže když pak pramen vyschl, odumřely a vyschly i bavlníkové stromy. James Baker se zastavil, zadíval se ze sedla na jednu z větví a uvažoval, jestli udrží jeho váhu.

Jinak se zabít nemohl, protože neměl zbraň. Apači mu žádnou nenechali. Ale u sedla měl laso.

Vzal ho a přehodil přes větev.

Reva Collinsová nebyla příliš dobrou jezdkyní, protože dosud si jen tu a tam vyjížděla na projížďky, které nikdy netrvaly déle než dvě hodiny.

Jela nocí za Spadem. Jeli klidným klusem. A když se terén začal zvedat, pak nechali přejít koně do kroku. Asi po tuctu mil se Spade zeptal: „Nechcete jít kousek pěšky?“ Hned přikývla, protože měla pocit, že během příštích chvil se ze sedla svalí.

A tak zastavila, seskočila z koně, vzala opratě a dala se do chůze. Holínky jí byly trochu velké. Zřejmě si způsobí puchýře. Ale zatím jí chůze dělala dobře. Spade také sesedl. Šel teď vedle ní. Třmeny jejich koní o sebe občas cinkly.

Spade se zeptal: „Utíkáte od majora, protože už vás kvůli tomu Apači nechce jako ženu?“

„Ano,“ odvětila stroze. „Ale do toho vám nic není, pane Spade, ne?“

Tiše se zachechtal. „To neříkejte. Protože na všechno se dá dívat z více stran, ne? Co se vám stalo ještě? Jste dost pohledná žena, hezká, půvabná. Při pohledu na vás má určitě každý chlap lecjaké choutky. Major je hlupák. Velice rychle by vám mohl vrátit sebeúctu a hrdost, jen kdyby vás vzal do náručí a ukázal vám, že jste pro něj něčím vzácným. Co byste řekla tomu, kdybych ve vás takový pocit zase oživil já? Jsem běloch, ne žádný smrdutý rudokožec. A když vám ukážu, jak jste žádoucí, bude zase všechno v pořádku, ne?“

Zastavil se, uchopil ji za rameno a donutil ji, aby také zůstala stát. Ani koně nešli dál.

Reva Collinsová tomu nechtěla dvě tři vteřiny uvěřit.

Tenhle lotr jí chce vrátit sebeúctu a hrdost tím, když jí dokáže, že mu nevadí, že patřila Apačovi?

Nechtěla tomu věřit a pořád ještě nad tím žasla. Ale tu už se po ní začal sápat a chtěl ji povalit na zem.

Reva se začala rvát. Jenže on se jen chechtal a supěl: „Áááá, holčičko! Já přece nejsem Apač, jsem docela normální běloch. A nikdy jsem neměl se ženskými problémy. Mají mě rády. Tak se přestaň bránit. Co z toho budeš mít?“

Pořád ještě s ním zápolila a zoufalství jí dodávalo sil.

Kolt měl na levém boku.

Ale na pravém měl v pouzdře dýku.

Vyrvala mu ji, rozpřáhla se a z boku mu ji vrazila do břicha. Se zaklením sáhl po koltu. Nedostal ho ovšem dost rychle ven, protože musel nejprve odepnout pojistný řemínek. Tak ho bodla nožem ještě dvakrát.

Neudělala to vědomě – spíše v panice a strachu z jeho revolveru. Teprve když Spade klesl na kolena a se sténáním si tiskl ruce k tělu, jako by tak mohl zastavit krev, ustoupila Reva dozadu a uvědomila si, co udělala. Upustila zakrvácený nůž, jako kdyby byl rozžhavený. Pak zavrávorala dozadu. Spade bolestivě sténal:

„Ty zatracená apačská děvko," skřípal mezi zuby, „stejně tě zabiju!"

Konečně vytáhl kolt a začal střílet. Ale už neměl sil, aby přesně zamířil. Byl příliš těžce zraněn. Po třetím výstřelu padl na tvář a žalostně zasténal. Přesto nezasluhoval slitování.

Reva Collinsová, která se vrhla k zemi, aby unikla kulkám, zůstala ještě chvíli ležet, otřásala se záchvatem pláče, který přestal až po chvíli, a když pak konečně byla schopná uvažovat, napadlo ji ze všeho nejdříve, že tenhle zatracený kraj dělá z lidí zvířata. Všechno je tady tak primitivní a sprosté – všechno! Tenhle kraj je hotové peklo. Jak se jen odtud asi dostane do normálního světa – tam, kde žijí lidé jako ona?

Ale tu ji napadlo, že z toho světa sem přišel i její manžel – major. A zklamal. Uvědomila si, že všude existují dobří a zlí, odvážní i zbabělci.

Pak si náhle vzpomněla na seržanta Jocka McQuena. Jak bezpečná se cítila tehdy, když seděla za ním na koni, když spolu jeli do pevnosti Camp Concho.

Najednou si toužebně přála, aby tady byl s ní. Jenže ona je nyní úplně sama.

A při tomto poznání v ní najednou zase začala růst životní síla, pomalu se jí podařilo zaplašit zoufalství a získat opět sebevládu.

Musela přece dál.

Na cestě, kterou s ní jel Spade, bylo několik zavátých stop po

kopytech a kolech vozů. Tohle musí být cesta do Pueblo Station, kde padla do rukou Juana Colorada. Tehdy se objevili Apači ve zvířeném prachu.

Stanici v tom starém pueblu však nenapadli. Musí tedy tam.

Stopy před ní jsou jistě stopami poštovních jezdců z Camp Concho, zásobovacích vozů armády a nákladních vozů z osady. Když se bude držet těchto stop, musí se dostat do Puebla Station. Zkusí to.

Přemohla se a prošacovala mrtvého Spadea. Kromě koltu a opasku s municí u něj nenašla nic, co by mohla potřebovat – ani peníze.

Ale v jeho brašnách u sedla našla proviant. V pouzdře u sedla byla zastrčená puška.

Nasedla a vzala jeho koně za dlouhou uzdu.

A pak zamířila dál na sever. Snadno směr odhadla, protože brzy po její pravici – tedy na východě – začalo vykukovat slunce.

Postupně se vnitřně uklidňovala.

Jen tu a tam si povzdychla, nebo přidušeně polkla.

Co všechno ještě v tomhle kraji zažije, než se dostane k příbuzným do Bostonu?

Když uplynul čas, kdy se měl vrátit poručík James Baker s jednotkou, dal si k sobě major zavolat armádního stopaře El Paso Louise, který se mezitím vyléčil ze svých poranění a překonal únavu. Ted opět posedával v kantýně pevnosti anebo v saloonu v osadě nasával.

„Slyšel jsem, že jste opět schopen služby, Louisi," řekl major.

„To jsem, pane," odvětil El Paso Louis. „Mám jet za vaší ženou a za Spadem, nebo se alespoň pokusit zjistit, jestli se dostali v pořádku do Pueblo Station, pokud vůbec ještě existuje poštovní linka? Majore, zanedbal jste hlídkovou službu. Trčíme tady v pevnosti Camp Concho docela beze zpráv. A to jsme uprostřed apačského

území! Už neudržujeme spojení s ostatními hlídkami sousedních pevností. Hlavní velitelství armády se jistě začne zajímat, co tady vlastně děláme. A já jsem jistou měrou jako stopař také odpovědný.“

„Jenže já jsem tady velitelem,“ odvětil major. „A vy nepátrejte po mé ženě a nějakém Spadeovi, ale po jednotkách kapitána Bannistera a poručíka Bakera, které se už dávno měly vrátit. Vydejte se na cestu a přineste mi zprávy.“

„Ano, pane,“ odpověděl El Paso Louis. Zamířil ke dveřím. U nich se ale otočil a řekl: „Moje smlouva s armádou končí za měsíc. Pak si budete muset najít jiného stopaře.“

„To udělám, Louisi, nemějte obavy,“ zavrčel major.

Pak se za El Paso Louisem zavřely dveře.

O devět hodin později se El Paso Louis zastavil pod stromem, na jehož nejsilnější větvi visel poručík James Baker.

Stopař ho sundal a pochoval ho, jak jen nejlépe bez nářadí mohl.

Pak se rozjel zpět do pevnosti. Všechno totiž bylo nad slunce jasné.

Poručíka jistě poslal Juan Colorado nazpět, přesně tak, jak to předtím udělal i se seržantem a do jisté míry i s ním – El Paso Louisem. Poručíkovi by se totiž jistě nepodařilo utéci, kdyby to Apači nechtěli. Skaut nikdy toho arogantního kluka neměl v lásce. Ale teď mu ho bylo líto.

U jeho hrobu zamumlal:

„Dostal jsi šanci změnit se v tomhle kraji a přizpůsobit se poměrům. Když sis to všechno uvědomil, rozhodl ses oběsit se. Přišlo to všechno moc rychle a bylo to na tebe moc drsné, hochu. Je mi tě líto.“

To byla celá pohřební řeč, protože El Paso Louis se nikdy nenaučil modlit.

Když se pak pomalým krokem vydal na zpáteční cestu – musel totiž šetřit velmi unaveného koně – ještě jednou o všem důkladně zauvažoval a začalo mu být jasné, co nastane dál.

On, El Paso Louis, bude teď muset majora a jeho jezdce vést na jistou smrt. Protože proti stejnému počtu Apačů nemají v jejich kraji šanci – ani tu nejmenší. Proč to vlastně nechce major uznat?

El Paso Louis si povzdechl. Teď se dokonce zastavil, otočil svého koně a podíval se k jihu. Tam by byl volný.

Na druhé straně Apačské pouště se v čistém vzduchu zřetelně rýsovaly hory Sonory. Ale El Paso Louis se tam nerozjel.

Pokračoval v cestě do pevnosti Camp Concho.

Snad se mu přece jen podaří přivést majora k rozumu.

Bylo už po půlnoci, když naprosto vyčerpaný skaut zastavil s unaveným koněm před budovou velitelství a svezl se ze sedla.

Strážný řekl: „Louisi, máte jít okamžitě k majorovi…“

„Já vím,“ okřikl ho El Paso Louis.

Když k vojákovi přistoupil natolik blízko, že se mohli dorozumět i šeptem, zeptal se ho: „Jaké jsou zprávy?“

„Špatné,“ řekl rozmrzele skaut. „Jestli se mi teď nepodaří přivést majora k rozumu, pojedeme všichni na jistou smrt.“

Voják se zděsil.

Pak zasténal: „Snad ne všichni. Někteří asi zmizí – prostě utečou. Kdo by jim v tom taky bránil? A možná se na majora a na celou armádu brzy vykašlou i ti ostatní.“

El Paso Louis už ho dál neposlouchal.

Nechtěl poslouchat už proto, že jeho samotného napadaly podobné myšlenky a téměř už zběhl. Vešel dovnitř.

Předpokoj, který sloužil současně jako spisovna, byl i v noci obsazen službou. Než mohl voják něco říci, Louis už prudce otevřel dveře. Spatřil majora – jen zpola oděného a na nohou pantofle.

„Aáá, Louisi! Jel jste napřed a jednotky se vracejí za vámi?“

Skaut se několik okamžiků díval mlčky na velitele pevnosti.

Pak řekl pomalu: „Z těch se už nikdo nikdy nevrátí. – Tedy, jednoho nechali odjet – tak jako předtím McQuena a mě. Tentokrát pustili poručíka Bakera, po němž vám zřejmě poslali nějakou výzvu, majore. Jenže poručík se cestou oběsil. Ten hoch se asi nedokázal vypořádat s tím, že přežil jako jediný. Ve West Pointu ho nenaučili,

jak se v takovém případě zachovat. Zpátky do pevnosti se už nikdo nevrátí, pane. A já už teď dál taky nemůžu.“

Otočil se a vypotácel se ven jako opilec.

Major stál mlčky a tupě zíral do otevřených dveří. Voják u stolu vyskočil, ale nejraději by se byl někam schoval nebo se stal neviditelným. Protože právě teď se stal svědkem porážky. Major jako by se vracel z jiného světa. Upřel pohled na vojáka.

„Jestli někomu řeknete jen slovo z toho, co jste tady právě slyšel, dám vás zastřelit, vojíne. Rozuměl jste?“

„Ano, pane.“

„A teď mi zavolejte poručíka Bustera a seržanta McQuena. Odchod!“

Voják byl rád, že může odejít.

Venku se na chvilku zastavil u stráže. Zanadával si spolu s kolegou. Ale to bylo také všechno, co oba vojáci mohli udělat. Jen si trochu ulevit ostrými nadávkami. Pak vojín pospíchal, aby provedl rozkaz, který dostal. Tušil přitom, že brzy skončí jeho vegetování ve spisovně a že bude zase muset harcovat na koni jako dříve, když ještě ve spisovně nepracoval.

Když vzbudil seržanta, zeptal se McQuen: „Už se vrátil El Paso Louis?“

Voják kývl a zeptal se ho: „Seržante, co bude teď?“

„Vyjedeme,“ řekl McQuen a křivě se pousmál. „A jak to vidím já, budeš muset jet i ty – i ti, co jsou ve skladech, v dílnách, v kuchyni a v kantýně. Protože major se docela zbláznil. Dalo by se to změnit jedině tehdy, kdyby ho doktor prohlásil za šíleného. Jenže to neudělá.“

Vyšli ven.

Když McQuen vešel do velitelovy pracovny, poručík George Buster tam už byl. Jenže přišel patrně těsně před ním, protože major ho pravě seznamoval se situací.

Major přistoupil k mapě.

„Juan Colorado zničil obě jednotky,“ řekl. „Jenže teď už nemůže mít tolik bojovníků. Musel přece také utrpět ztráty, takže máme jedinečnou šanci. Sestavíme tři jednotky a poženeme ho před sebou

tak dlouho, až ho obklíčíme. Budeme se ovšem muset detailněji dohodnout a přesně se podívat na mapu. Já se svými lidmi pojedu tam, kde zničil obě jednotky. Severozápadně a severovýchodně budete čekat se svými komandy vy. Nemůže už přece mít tolik bojovníků!“

Poslední větu pronesl tak, jako by chtěl sám sobě i oběma velitelům jednotek dodat odvahy.

Ti ovšem neodpověděli. Začal tedy rozkazy probírat podrobněji. Za uplynulou čtvrthodinu si zřejmě všechno promyslel.

Oči se mu horečně leskly. Nyní už jistě nemyslel na potupu, kterou utrpěl v souvislosti se ženou, jež od něj utekla – ne, nechce dopustit, aby ten Apač nad ním zvítězil. Nechce být poražen.

V hloubi duše už dlouho proklínal onen černý den, kdy – za podpory houfu dobrovolníků z Tusconu – přepadli onu indiánskou vesnici Juana Colorada.

Byla to jakási trestná výprava, protože ta rudá banda předtím přepadla a zabila několik farmářů a osadníků z okolí. Lidé z Tusconu tvrdili, že ta banda byla z vesnice Juana Colorada a požádali armádu o pomoc.

A když pak na vesnici zaútočili, nebyli civilisté z Tusconu k udržení. Páchali hrozná zvěrstva, zabíjeli ženy, děti, znásilňovali a loupili.

Jako vojenský velitel kraje tomu bohužel nezabránil.

A to bylo právě na jeho vině hrozné.

Teď za to musel zaplatit. Jenže nechtěl, aby nad ním zvítězil ten divoch.

Proto mu oči žhnuly jako v horečce.

Oba muži, kterým teď udílel pokyny, stále více cítili, že major se chová jako narkoman, který už nedokáže žít bez drogy. Droga majora Collinse se jmenovala „porážka Juana Colorada“. Zřejmě už byl opravdu psychicky nemocný.

Když seržant McQuen odešel z velitelství, uvažoval, zda by bylo možné přesvědčit lékaře v pevnosti, že major Collins je skutečně nemocen a nemůže tedy plnit své povinnosti.

Pak ale ten nápad zavrhl.

Lékař se jistě nepostaví na seržantovu stranu, i když je seržant na přechodnou dobu důstojníkem. Lékař by byl určitě při majorovi.

Asi o hodinu později vyrazili.

Major vyjel se čtyřiadvaceti muži a skautem El Paso Louisem, který se jen krátce prospal a seděl na koni jako opilec. Přitom ze sebe neustále chrlil nadávky na adresu armády.

Major jel se svými muži k jihu, tedy tam, odkud se dal očekávat Juan Colorado a kde byli také poraženi kapitán Bannister a poručík Baker.

Poručík George Buster jel s dvanácti muži k severovýchodu.

Seržant McQuen opustil pevnost rovněž se dvanácti jezdci severozápadním směrem. Všechny tři jednotky měly rezervní koně a nákladní zvířata se zásobami vody.

V pevnosti Camp Concho zůstalo jen pár raněných a lékař. Považovali za lepší, když ho nechají v pevnosti. Mohl by totiž jet pouze s jednou jednotkou a byl by od ostatních vzdálen více, než když zůstal v pevnosti.

Stal se tedy velitelem pevnosti a měl u sebe jen sedm vojáků – většinou raněných.

Z civilní osady nevyjel s vojáky nikdo.

Major jel se svými muži celý zbytek noci a následující den. Našli stopu Apačů a sledovali ji. Z mrtvých, které našli na bojišti mezi vyhořelými ostrůvky kaktusů a mesquit, už mnoho nezbylo, protože supi byli v tomhle kraji velmi rychlí. Bylo jejich životním údělem živit se těly mrtvol a měli teď dost klidu ke své mrchožroutské činnosti.

Vojáci za majorovými zády byli plni rozhořčení. A pomalu se jich zmocňoval strach.

Skaut El Paso Louis jel občas před jednotkou dosti daleko. Ale byl unavený a vyčerpaný, měl zarudlé oči. Docela jistě už nebyl schopen podat nejlepší výkon. Měl si v pevnosti pospat alespoň osm hodin. Namísto toho nespal ani dvě. Na jednu noc se pak utábořili – byla to klidná noc. A přesto měli vojáci obavy. Neustále museli myslet na své mrtvé kamarády, kteří jeli pod velením kapitána Bannistera a poručíka Bakera. Rozkřiklo se také, že poručík Baker se ze zoufalství oběsil.

Major byl po všechny tyto hodiny jízdy i odpočinku nejosamělejším člověkem na světě. A přesto stále trval na svých plánech a cílevědomě nutil skauta k tomu, aby jel před nimi a neustále sledoval stopy Apačů. Ty ovšem byly zřetelné a mohl by je sledovat i úplný zelenáč.

Tím více se všichni obávali, že jedou do léčky, kterou na ně nastražil onen apačský ďábel Juan Colorado.

A čím více času uplývalo, aniž by se cokoliv stalo, tím nervóznější všichni začali být. Dávno pochopili, že Apači před nimi couvají, ale rozhodně neprchají.

Apači by jistě za sebou dokázali stopy dokonale zahladit. Jenže stopy byly naprosto jasné a zřetelné. Určitě záměrně! A přesto je major neustále a zarytě sledoval.

Druhého dne kolem poledne našli skauta El Paso Louise. Minulou noc si zřejmě pospal opravdu jen příliš krátce, a proto nebyl dost ostražitý.

Apači ho dostali.

Nabodli ho na ostré bodliny kaktusového kmene.

A zepředu mu do těla vrazili kopí, takže ho doslova ke kaktusu přišpendlili.

Několik vojáků začalo zvracet, jiní k tomu neměli daleko. Major dal mrtvého sundat a pohřbít. Pak se jelo dál.

Stopa se velikým obloukem zatáčela k severozápadu a vzápětí přímo na sever. Juan Colorado se tedy zdržoval v okolí pevnosti Camp Concho. Brzy jistě zahne na severovýchod a opíše veliký kruh

s průměrem možná stovky mil.

Uprostřed tohoto kruhu leží Camp Concho.

Všem to došlo. Když toho dne konečně polevilo ono nesnesitelné vedro, zastavili, aby rozbili tábořiště.

Velmi skromné tábořiště. Ani nerozdělávali oheň, aby si něco uvařili. Vojáci raději snědli studenou stravu. Každý měl strach, že oheň by mohl poskytnout dobře viditelný cíl pro takřka neslyšně letící šípy. A místo, kde by střelci stáli, by nebylo tak snadné zjistit, protože ze tmy by neblýskaly plamínky výstřelů.

Major přenechal velení seržantovi a oběma praporčíkům.

Minulou noc téměř nespal. Byl příliš rozrušený a neustále musel myslet na Juana Colorada a na to, co bude, až ho dopadne. Představoval si všechno možné.

Den ovšem uplynul a veškeré pronásledování Apačů k ničemu nevedlo. Major přišel o svého skauta, ale k Juanu Coloradovi se nijak nepřiblížil.

Zatímco major ležel ve svém malém stanu, který byl pro něj postaven, protože důstojníkovi jeho hodnosti stan náleží, začal chápat, že Juan Colorado ho může za sebou lákat celé měsíce, ba i roky. Protože ten Apač i jeho horda jsou prostě pohyblivější. Jedinou nadějí bylo, že Juan Colorado narazí na další jednotky, které by mu zkřížily cestu. S touto nadějí major usnul a upadl do hlubokého spánku, způsobeného naprostou vyčerpaností.

To, co se stalo v posledních dnech a nocích, bylo na něj příliš, protože ho neustále sužovala potupa nových a nových porážek.

Ten Apač mu uloupil ženu a zničil vyslané jednotky.

A teď se za ním vydal on sám.

Přisel o skauta a stále zřetelněji si uvědomoval, že ten rudoch ho vodí za nos. Jeho vojáci budou za dva tři dny zcela vyčerpáni.

To už pak nebudou mít ani vodu.

Jenže na to všechno major v hodinách hlubokého spánku zapomněl.

Když opět otevřel oči a uvědomil si drsnou skutečnost a bezvýchodnost celé situace, slunce už pronikalo jemným plátnem stanu. Major teď konečně pochopil, že Apače v tomto kraji neporazí,

že by to bylo možné pouze velkým polním tažením s nasazením velkého počtu vojáků.

A najednou si uvědomil, že venku svítí slunce a dosud ho nikdo nevzbudil.

Nezaslechl ani typické zvuky vojenského ležení. Vzápětí se přihrben vysoukal ze stanu, venku se narovnal a rozhlédl se kolem sebe.

Jeho kůň stál těsně u stanu, přivázaný u kůlu, který jeho pobočník předpisově zatloukl do země, když předtím nechal postavit stan.

Ovšem kromě stanu a koně nespatřil nic a nikoho.

Nechtěl tomu uvěřit. Dokonce si protřel oči a štípl se do ruky, aby zjistil, že se mu to nezdá. Jenže nic se nezměnilo. Viděl před sebou opuštěné tábořiště, v němž zůstal sám se stanem a koněm.

„Jsou pryč,“ zašeptal sípavě a pořád ještě nevěřícně. „Jsou pryč, zběhli. Dopustili se zločinu, opustili svého velitele. – Prostě se sebrali a zmizeli.“

Podíval se na vlajku, jejíž klín se třepetal na stožáru nad stanem.

Pak se rozkřičel: „Vraťte se zpátky, vy parchanti! Prokletá pakáži! Vraťte se zpátky, nebo vás dám všechny pověsit! Slyšeli jste, vy lotři? Vraťte se!“

Ale nikdo ho neslyšel.

Zůstal sám.

Jeho vojáci se už dál nechtěli dát vést na smrt. Smrt skauta El Paso Louise byla zřejmě posledním podnětem k rozhodnutí hromadně zběhnout.

Chvíli zůstal nehnutě stát.

Pořád ještě nemohl uvěřit, že čtyřiadvacet mužů zmizelo.

Pak si ale uvědomil, že tady na jihu u armády sloužily většinou zkrachovalé existence, chlapi, kterým náramně teklo do bot a které někde v opilosti naverbovali verbíři. Od takové sebranky, se kterou důstojníci často zacházeli doslova nelidsky, se zřejmě nedalo mnoho očekávat.

Navíc jich major už hodně z nich poslal na smrt.

Všiml si, že zběhové odjeli na jih. Pravděpodobně chtěli do Mexika. Tam by jako zběhové byli v bezpečí.

Zůstal sám.

Když se konečně vzpamatoval, začal balit nejnutnější věci a plnit sedlové brašny. Vzápětí vyrazil po stopě Juana Colorada. Ano, bude ho teď pronásledovat sám!

Nehodlal se oběsit jako poručík Baker.

Ale chtěl zemřít. Zemřít v souboji.

Snad mu Juan Colorado prokáže tu čest nebo milost.

Když před sebou Reva Collinsová zahlédla Pueblo Station, která se celá zchátralá krčila na úpatí nejbližší mesy, vyrazila chraptivý, ale radostný výkřik, protože se už domnívala, že se jí konečně dostane pomoci od zdejších lidí.

Už tady ovšem jednou byla.

Dostavník se tehdy ještě ani nezastavil a už se ze žlutorudého oblaku zvířeného prachu vynořili povykující indiáni.

Tehdy musela odjet s Juanem Coloradem a jeho bandou.

Lidé ze stanice se stáhli do budovy a zabarikádovali se tam, jenže cestujícím, kteří přijeli dostavníkem, tehdy bohužel pomoci nemohli.

Dobře si na to vše vzpomínala.

Z posledních sil zamířila ke staré stavbě původních obyvatel tohoto kraje, kteří tady žili ještě předtím, než sem přišli Apači ze severu.

Už se těšila na to, že bude konečně mezi lidmi. A protože tohle je stanice poštovního dostavníku, mohla očekávat, že se dostane mezi dosti sdílné lidi. Jenže když se přiblížila, poznala, že v ohradách a ve starém pueblu není ani živáčka. Nic se tam nepohnulo. A tak se jí zmocnil strach. Byla unavená a vyčerpaná. Vnitřní strany stehen měla rozedřené do krve. Ale přesto byla najednou docela svěží a zmocnilo se ji vzrušení. Docela zapomněla na únavu.

Pás s těžkým koltem a náboji se houpal zavěšený o hrot sedla u jejího kolena. Vytáhla z pouzdra vedle sedla pušku. Dovedla s ní zacházet lépe než s těžkým koltem, který je vhodnější spíše pro silné

muže.

Když zastavila před pueblem, hledala pohledem nějaké známky života. Pak ještě zavolala. Její hlas se ozvěnou vrátil od velké hory. Vzápětí se ozvaly skřeky vyplašených skalních dravců.

Ale kromě ptáků nad její hlavou se nikde vůbec nic nepohnulo.

A tak pochopila, že tady nikdo není.

Pomalu sesedla, podržela si nabitou zbraň v rukou a neustále se rozhlížela kolem sebe. Zadívala se na svou sedmirannou spencerovku.

Jednou na oslavě, kde byly i ženy důstojníků, se musela zúčastnit soutěže. Šlo při ní o to, která z důstojnických dvojic umí nejlépe střílet. Byla to ovšem spíše legrace než vážné měření sil.

Jenže ještě před soutěží ji při té příležitosti Edson naučil střílet. Byla docela chápavou žačkou. Vyhráli tehdy celou soutěž a jako odměnu dostali celou bednu francouzského vína.

Držela tedy pušku připravenou k výstřelu.

Předminulou noc musela zabít člověka nožem.

Byla teď stejně odhodlána bránit se.

Její kůň i ona sama cítili žízeň. Druhého koně někde cestou ztratila a vlastně tomu byla ráda, protože jí pořád připomínal Spadea, kterého musela zabít.

Pořád jí pak ten kůň překážel, protože byla stále unavenější a sotva se dokázala udržet v sedle.

Teď tedy zamířila ke studni před hlavním vchodem do puebla.

Tento hlavní vchod tady původně nebyl. Do přízemí bylo kdysi jedině možné dostat se pouze po žebřících. Lidé z poštovní stanice ovšem do silných stěn prorazili několik otvorů pro dveře a okna. Když se Reva Collinsová nahnula přes zídku studny, viděla, že lano i s vědrem k nabírání vody je přetržené.

Poškozena byla i klika, kterou se dalo lano navíjet.

Podívala se dolů a v duchu se ptala, kolik vody by odtamtud mohla dostat.

Byla tam naprostá tma.

Přesto by alespoň v odlescích měla zahlédnout vodní hladinu.

Jenže neviděla nic.

Tu se ohlédla a zahlédla suchou větvičku keře, kterou sem přivál vítr.

Ve Spadeových věcech nalezla kromě jídla i krabičku se sirkami, ne větší než byla krabička šňupacího tabáku.

Zvedla větvičku, zapálila ji, a když se s praskáním rozhořela, hodila ji do studny.

Plamen ji na chvíli prozářil.

Spatřila tam dole mrtvoly. Ano, mrtvoly. Muselo jich být alespoň pět. Těla těch lidí někdo naházel do studny.

Teď tedy konečně přesně věděla, na čem vlastně je. Opět sáhla po pušce, kterou si opřela vedle sebe o okraj studny. Ale nestalo se nic.

Nejraději by se dala na útěk.

Jenže její kůň byl unaven. Cítila se bídně, byla celá vysílená. Zmocňovala se jí naprostá rezignace, která ji nejprve úplně ochromila. Najednou jí všechno připadalo lhostejné.

„Bože," zašeptala. „Bože na nebesích, pomoz mi!"

Pohnula se a zamířila k otevřenému hlavnímu vchodu. Bylo to necelých dvacet kroků. A najednou měla strach vkročit dovnitř.

Jenže to musela udělat. Copak jí zbývalo něco jiného? Možná bude uvnitř puebla voda. Kdysi četla, že indiáni budují puebla vždycky poblíž pramenů, které pak byly důležité pro zásobování vodou při obléhání.

Vešla s puškou připravenou k výstřelu. Uvnitř ve velké místnosti – zařízené jako místnost pro hosty – byla strašná spoušť. Všechno tady bylo rozbité a zničené. Prošla pak ostatními místnostmi i kuchyní. Pak zamířila ke kanceláři pošty, do prostor speditérské společnosti a do obytných místností.

Všude byly stopy ničení a zkázy. Pravděpodobně odtud bylo uloupeno všechno, co mělo nějakou cenu.

Nedovedla odhadnout, kteří vrahové tady řádili – Apači, nebo banditě? Ale dál hledala vodu.

A tak se začala zajímat o podlahu a znovu procházela místnostmi.

Pak ve velké místnosti, tam, kde byl převrácený bar, našla zakrytou škvíru. Z posledních sil se jí podařilo bar odstrčit a uvolnit otvor.

Ovanul ji silný pach. Už předtím ucítila jeho náznak, ale nedokázala si ho dobře vysvětlit. Teď už věděla, co to ve skutečnosti je. Bylo to víno.

Ano, muselo to být červené víno.

Dolů vedly schody. Byl to zřejmě vinný sklep a spíž pro uchovávání zásob. Jenže sudy byly rozbité, červené víno sahalo v celém sklepě až po kotníky. Brodila se jím.

A pak konečně našla jeden neporušený sud.

Ti, kteří tady řádili a odvlekli všechno, co se jim hodilo, zřejmě sud přehlédli.

Vyrazila zátku, podržela pod tmavě rudou tekutinou dlaně a napila se z nich. Pila dychtivě, protože měla skutečně palčivou žízeň. Její tělo postrádalo tekutinu.

Když pocítila opilost, řekla nahlas: „Tak – a teď se dostanu do pekla opilá.“

S trochou námahy se pak vyšplhala ven. Nahoře si musela dřepnout na schod. A vzápětí už o ničem nevěděla. Nemohla se už ani postarat o vyčerpaného koně.

Seržantu McQuenovi ukázal major na mapě vyčkávací pozici, kterou měl zaujmout.

Byla to oblast u Pueblo Station, do níž přijížděly dostavníky ze Santa Fe přes Fort Apache, Fort Thomas a Fort Grant – pak přebrodily San Pedro a u Tusconu Santa Cruz River. Druhá poštovní linka sem vedla z Nogales a spojovala Pueblo Station s linkou do Santa Fe.

Jock McQuen měl se svými dvanácti jezdci vytlačit Apače na východ, kde čekal poručík s dalšími dvanácti jezdci.

Všechny tři jednotky pak měly Apače obklíčit.

Tak to naplánoval major.

Podle McQuenova názoru to ovšem byl hloupý plán, protože počítal s tím, že vojáci budou vytrvalejší než Apači a že Apači se dají

silnější majorovou jednotkou zahnat tam, kam je chtěl major dostat.

Jenže to se určitě nestane.

Tím si byl Jock McQuen docela jist. Nenechal své jezdce jet v těsném dvojřadu, jak to bylo běžné v tomto kraji u jednotek jezdectva americké armády.

Vedl je naopak krajem roztroušené, aby zachovali dostatečné rozestupy.

Pokud by na ně někde číhali Apači, pak se jim podaří dostat vždy jen několik vojáků. Ostatní by byli včas varováni.

Kolem poledne zazněl drsný výkřik. Vyrazil ho jeden z vojáků. Všichni se kolem něj shlukli a pak se ze sedel podívali na mrtvého muže, nad nímž už začali kroužit supi, kteří se postupně spouštěli stále níž a níž.

Seržant sesedl a špičkou nohy otočil mrtvého na záda.

Poznal Spadea.

Věděl, že Spade se vydal s Revou Collinsovou do Pueblo Station.

Kde je Reva Collinsová?

Mučil se tou otázkou.

Pečlivě začal zkoumat stopu. Po chvíli si už dokázal udělat představu o tom, co se tady seběhlo. Zahlédl i stopu obou koní. Takže Reva Collinsová jela dál. Zřejmě nebyla zraněna. A jistě už zatím dorazila do Pueblo Station a je tam v bezpečí.

Pomyslel si, že se tahle dáma v tomto kraji toho spoustu naučila. Dokáže se prát jako všichni zde. Je odvážná a silná. Zadoufal přitom, že brzy sehnala dostavník. Protože až odjede, brzy zapomene na majora i na Apače.

Pocítil lítost. Připadal si, jako by něco ztratil, ačkoliv to ještě neměl. A opět si vzpomněl na společně strávené hodiny, když je ten Apač nechal odjet na jednom koni do pevnosti.

Seržant se vytrhl z myšlenek a zadíval se na svých dvanáct jezdců. Všichni sesedli, aby poněkud ulevili koním. Stáli bez hnutí a pozorně ho sledovali, když zkoumal stopy a pokoušel se zrekonstruovat, co se tady odehrálo.

Vytušil, že vojáky napadá spousta otázek a že na ně musí odpovědět.

Jsou teď spíše partou než vojenskou jednotkou pod jeho velením. Cítil, že tihle muži od něj čekají víc než jen povely a rozkazy. Praporčík Mitschel řekl sípavým hlasem: „Seržante, co bude dál? Co se tady stalo a co nás čeká?“

Zpola se otočil a ukázal k jihu.

„Tamhle musí být Apači, že? Major je chce se svými jezdci zahnat naším směrem. A my bychom je měli přinutit, aby se stočili na východ, kde na ně čeká poručík Buster. Dokážeme to?“

Byla to jasná otázka a položil ji pevným hlasem. Vyžadovala jasnou odpověď.

Zatím se jedenáct vojáků shluklo za praporčíkem. Protože jim došlo, že majorovi jde pouze o osobní pomstu, o nic jiného.

McQuen si povzdechl.

Bylo mu jich líto.

A on je tím, kdo jim musí velet.

Byl člověk jako oni. Musí poslouchat majorovy rozkazy a musí jet vstříc jisté smrti. Protože nevěřil, že by major se svými dvěma tucty lidí dokázal Juana Colorada porazit. Opak bude pravda.

A pak přijdou na řadu oni.

Takže – co jim má říci?

Musel si odkašlat.

Pak ale řekl: „Chlapci, brzy se ocitneme v pěkné bryndě. Mohu vám slíbit jen to, že…“

Krátce se odmlčel a pak pokračoval: „…že docela jistě poznám, kdy je naše situace beznadějná. Pak neuděláme nic jiného, než že se budeme snažit z toho všeho vyváznout se zdravou kůží. Nepovedu vás na smrt. Na to se můžete spolehnout!“

Zírali na něj a všichni vypadali, že se jim poněkud ulevilo.

Ne všichni byli hrdinové. Neviděli ani smysl v tom, aby se hrdinsky bili za věc, která toho ani není hodná. Jeden z nich řekl: „Když je major vážně tak hrdý džentlmen – jeden z těch, které my, normální pěšáci, známe jen z vyprávění ať si sám jede za Juanem Coloradem a rozdá si to s ním. K čemu, zatraceně, k tomu potřebuje nás?“

Všichni na ta slova přikyvovali. Pak se ale ozval seržantův hlas:

„Pohřběte ho. Byl to sice lotr, ale pohřběte ho. Pak pojedeme dál. Ještě jsme nedorazili do stanoveného postavení.“

Za deset minut už byli zase na cestě. Nad zemí se tetelil horký vzduch. Kraj byl širý a rozlehlý. Jejich koně vířili spousty prachu. Jeli až do večera a na mírném svahu mezi obřími kaktusy pak rozbili tábořiště.

Seržant se zadíval dalekohledem na východ. Spatřil tam obrysy mesy, na jejímž úpatí bylo před stovkou let, ale snad i ještě dříve, vystavěno pueblo, ve kterém je nyní stanice pošty.

Ale vzdálenost byla příliš veliká na to, aby se i dalekohledem dalo něco rozpoznat. Mezi stanicí a McQuenovým stanovištěm leželo mnoho kopců a v pohledu všude překážely vysoké saguary a obrovité kaktusy s rameny, ne nepodobnými pouličním svítilnám. A oni tu museli čekat.

Možná tady budou dřepět ještě celé dny a noci. Pak jim ovšem dojde voda.

Jezdci byli skoupí na slovo. Neustále se dívali k jihu. Co se stane, jestli major nezažene Apače až sem k nim, ale indiáni ho zničí, jako předtím rozprášili jednotky kapitána Banistera a poručíka Bakera? Ano, co bude pak? Dokáže je pak seržant McQuen vytáhnout z louže?

Tak se ptal v duchu i sám McQuen.

Ale myšlenky mu pořád ubíhaly k Revě Collinsové.

Vzdušnou čarou nebyla mesa s pueblem ani třicet mil na jihovýchod. Velice rád by se tam rozjel, aby zjistil, zda Reva Collinsová dorazila v pořádku a jestli už dokonce neodjela poštovním dostavníkem.

Zalitoval, že tak rychle zmizela z jeho života. A uvažoval, jestli se do té ženy zamiloval, i když je z docela jiné společenské vrstvy než on. Teď se ovšem změnila v ženu, která se i v tomto drsném kraji dokáže prosadit.

Docela jistě se z ní stal jiný člověk a bude mít do dalšího života jiná měřítka.

Protože major, hrdý džentlmen, ji zradil, nechal ji na holičkách. Pro toho člověka se najednou stala poskvrněnou. Jako by byla

nakaženou nějakou nebezpečnou chorobou. Ano, jistě se změnila, pomyslel si.

Major nebyl překvapen, když se před ním za hřebenem terénní vlny objevili Apači. Dokonce si s úlevou oddychl, odfrkl si a přitom si zamumlal:

„Tak – a je to tady. Teď jsem skončil. I kdyby se mi podařilo toho rudého parchanta zabít, jeho bojovníci mě jistě nenechají naživu. Možná to se mnou dopadne jako s El Paso Louisem."

Při této poslední myšlence se mu znovu vybavilo tělo skauta, které bylo přibodnuté na kaktus málem jako Kristus na kříž.

Bylo ovšem podivné, že necítil strach. Vůbec se ničeho nebál. Zemře lepší smrtí než poručík James Baker, který se oběsil. Alespoň zemře v boji.

A tak zastavil a čekal. Držel se v sedle zpříma, rovný jako svíce. Opravdu vypadal jako vysoký důstojník.

Z dlouhé řady Apačů, kteří zastavili na hřebeni terénní vlny, se odpoutal jeden jezdec. Major Edson Collins věděl, že se teď ocitne tváří v tvář Juanu Coloradovi.

Rudoch, který mu způsobil tolik porážek a který ho jako velitele pevnosti Camp Concho prakticky zničil, mu teď bude muset dát zadostiučinění. Svedou spolu boj. Zabije toho rudocha.

A pak sám zemře.

Protože tušil, že armáda by ho s potupou a ostudou vyhnala za to, že obětoval pro osobní pomstu tolik vojáků a že z Camp Concho udělal nevýznamnou pevnost.

Juan Colorado se k němu přiblížil na koni tak blízko, že se jejich zpěněná zvířata takřka dotýkala.

„Takže tady jsi, majore," řekl Juan Colorado. „Kdybys přijel hned, mohla být naživu spousta vojáků. Protože poté, až bych tě zabil, odebral bych se do Mexika. Od počátku jsem chtěl jenom tebe. Tys byl tenkrát velitelem. Jak se chceš bít? Chceš zvolit střelné

zbraně, nebo…“

„Useknu ti hlavu svou šavlí,“ zasykl major.

„A já tě zase nabodnu kopím jako brouka,“ odpověděl Juan Colorado. „Jen si pro to kopí dojdu a odložím ostatní zbraně. Budeme bojovat na zemi, nebo vsedle?“

„V sedle,“ odvětil Edson Collins. „Jsem důstojníkem jezdectva!“

Juan Colorado na něj ještě jednou zpříma pohlédl.

Major pocítil, že z indiána cosi vyzařuje.

Začínala se ho zmocňovat nervozita a pomyslel si: Tak tenhle Apač držel ve svých prackách Revu. Ten zatracený parchant mě zničil po všech stránkách – jako muže i jako vojáka. Proklatě – musím ho zabít!

Zatímco čekal na Juana Colorada, odhodil z koně své zbraně – kolt i pušku, kterou měl zastrčenou v pouzdře u sedla.

Vytáhl z pochvy šavli a několikrát jí prudce zašermoval.

Odjakživa byl velmi dobrý v soubojích se šavlí a v sedle.

Za války usekal hlavy spoustě vojáků Konfederace.

Pak zahlédl, jak už se blíží Juan Colorado s kopím, na němž se houpalo několik skalpů.

Popohnal svého koně směrem k rudochovi. A zapomněl přitom docela na to, že Apači nikdy nebojují jako poctiví jezdci. Jako džentlmeni. Že jim jde jen o to, aby zabili nepřítele.

Když byla jejich zvířata od sebe vzdálena na jediný skok, použil Apač prastaré finty.

Majorův vojenský kůň byl zvyklý na hluk bitev, dunění kanónů i na palbu z pušek a revolverů. Na lomoz útoku. Existoval ovšem jeden zvuk, který měly všechny generace koní na americkém kontinentě pevně zakořeněný ve svých instinktech.

Byl to hrůzostrašný řev pumy.

Apač nyní vyrazil tento zvuk.

Majorův kůň se Vzepjal na zadních, téměř se převalil, ale pak se prudce otočil, aby se vzdálil ze směru, odkud onen zvuk přišel.

Major spadl i se šavlí v ruce na zem, dopadl na záda a na pár chvil pozbyl dechu.

A vzápětí ho Apač probodl kopím a přišpendlil ho k zemi jako

brouka. Přesně tak, jak mu to před chvílí řekl.

Majorovo trápení rychle končilo.

Už necítil uraženou ješitnost či hanbu porážky. Ale ani vinu vůči armádě a svým podřízeným.

To kopí ho vysvobodilo ode všech pocitů, kvůli kterým vlastně hledal smrt.

A teď ji našel.

Juan Colorado vedle něj zastavil koně a pohlédl na majora.

Ještě jednou se jejich pohledy setkaly.

Pak major zemřel. Sjeli se sem ostatní Apači a obklopili ho.

Juan Colorado řekl: „Nebylo to s ním těžké. Byl to blázen. Vůbec se nehodil na místo velitele. Jedeme. Ještě několik vojáků z pevnosti Camp Concho zůstalo naživu."

Poté, co majora položili přes jeho koně, se rozjeli dál.

Když se Reva Collinsová probrala, cítila se jako po flámu. Napadlo ji, že vypila spoustu červeného vína, poněvadž nejenže měla žízeň, ale byla přímo vysušená.

Seděla na horním stupínku vinného sklepa a několik hodin takto spala.

Teď si na všechno vzpomněla a vyděsila se.

Když vstala a rozhýbala bolestivě ztuhlé údy, tu si uvědomila, že se cítí mnohem silnější než včera.

Takže po červeném víně se nejen opila a upadla do hlubokého spánku i přes nepohodlnou polohu – ne, víno jí dodalo i sílu a živiny.

Vyšla po schodech nahoru a ven z puebla.

Byla noc, hvězdy zářily. Měsíc byl na druhé straně mesy. Hora proto vrhala dlouhý stín.

Kůň stál vedle studny a odfrkoval.

Větřil vodu a čekal, že mu někdo naplní koryto, nebo mu alespoň podá kbelík s vodou.

Zvíře jistě zavětřilo i ty mrtvé.

Jenže ti se zatím ještě nezačali rozkládat a kůň měl příliš velkou žízeň.

Reva uvažovala, jestli by zvíře také pilo víno.

Jestli se odtud chce dostat, musí zvíře udržet při silách. A tak se vrátila do puebla a hledala tam v přítmí nějakou nádobu. Pak našla vyboulený hrnec.

Když dole ve sklepě načepovala ze sudu víno, nejprve se sama znovu trochu napila, ale tentokrát opatrně, aby se zase neopila.

Pak se s plným hrncem vydala ke koni. Zvíře napřed znechuceně zafrkalo a ucouvlo. Pak ale zvítězila žízeň nad odporem. Kůň skutečně několikrát z vína popotáhl, ale brzy se zase odvrátil.

Jistě se za chvíli zase trochu napije.

Reva konečně koně odsedlala. V sedlových brašnách Spadeova koně, které připjala ke svému zvířeti, a také ve svém zavazadle našla ještě trochu jídla.

Začala ho pomalu přežvykovat. Sušenky byly tvrdé. I uzené maso bylo dost tuhé.

Ale byla to přece jen potrava.

Napila se vína z hrnce, ze kterého pil předtím kůň – ale to jí teď vůbec nevadilo.

Pomyslela si: Chovám se stejně primitivně jako všichni ti lidé, kteří tady musí žít. Jenže já už byla i u Apačů. A jednomu z nich jsem dvě noci patřila. Zatraceně, stále ještě mám tisíc chutí ho za to zabít.

Při této poslední myšlence se zarazila, protože pochopila, jak velmi se změnila.

Dřepla si u vnější stěny puebla těsně vedle východu a pušku připravenou ke střelbě měla stále u sebe. Poslouchala zvuky noci.

Co má dělat teď? Byla snad poštovní linka zrušena?

To už sem v následujících dnech a týdnech žádný poštovní dostavník nepřijede?

Nebo přece jen má smysl tady čekat?

Teď v noci nemůže hledat vodu. V pueblu je tma. Ale byla si jista, že tam uvnitř někde voda bude – možná ve stájích nebo někde ve skále, ve skalní průrvě – v každém případě někde by měla určitě být.

Ta studna venku nemůže být jediný zdroj vody.

A jestli ano?

Co potom?

Jak by z ní mohla dostat ty mrtvé?

A kdy by potom byla zase ta voda poživatelná?

Napadala ji spousta otázek. Pokoušela se na ně najít odpověď. Přitom stále lépe chápala tento kraj a lidi v něm. To, co jí ještě před několika dny připadalo nesmírně primitivní, chápala nyní jako životní nutnost.

Zmocnil se jí podivný pocit. Neuměla si ho vysvětlit, ale mohla by to být hrdost, sebevědomí, víra, že vlastní silou dokáže všechno přežít. Ano, dokáže se tady prosadit. Teď už o tom byla pevně přesvědčená.

Necítila už strach ani zoufalství. Zítra se vydá hledat vodu. Podařilo se jí ustlat si v koutě, tentokrát ovšem spala na přikrývce a se sedlem pod hlavou jako polštářem. Pušku si položila vedle sebe.

Spadeův kolt s pouzdrem a opaskem s náboji zastrčila do výklenku ve zdi a výklenek zase zakryla kamenem, který se ze stěny uvolnil.

Myslela si, že by si s těžkým koltem nevěděla rady.

Ale přece jen chtěla mít tu zbraň po ruce jako rezervu, asi jako mívá falešný hráč eso v rukávu. Nedovedla říci, proč tak jedná. Bylo to spíše instinktivní jednání.

Ačkoliv se nenapila vína tolik, aby cítila opilost, usnula dost tvrdě a probudila se až tehdy, když otvory začalo pronikat do vypleněných místností puebla denní světlo.

Chvíli pak ležela nehnutě, poslouchala zvuky a na všechno se rozpomínala.

Opět se v duchu ptala, kdo to tady všechno zničil, kdo povraždil lidi ze stanice a hodil je do studny.

Byli to Apači? Nebo nějací bandité?

Pořád ještě na to nemohla přijít.

Zkušený skaut by tu záhadu jistě už dávno rozřešil.

Najednou si vzpomněla, co je teď její hlavní úlohou – najít vodu.

A tak vstala a pomyslela si přitom, že už je zase hrozně špinavá,

upocená a ulepená od prachu. Že páchne po koních a kdovíčím ještě, jistě i vínem, takže musí být cítit jako nějaký opilec. Bylo by tedy skutečně moc dobře, kdyby našla vodu, aby se mohla napít i opláchnout.

Pak vyšla ven. Nejprve opatrně vykoukla z otevřeného vchodu a držela pušku připravenou k výstřelu. Kůň ještě pořád stál u studny, ve které ležely mrtvoly, a nespokojeně odfrkával.

Zvíře pořád ještě doufalo, že dostane naplněné vědro. Protože větřilo vodu. Možná ovšem brzy zavětří pach rozkladu mrtvol. Pak už jistě moc dlouho u studny nezůstane.

Jestli je tady ještě někde poblíž vodní zdroj, zvíře se určitě bude snažit k němu dostat.

V to Reva doufala, takže se teď vydala hledat vodu sama.

Začala u ohrad a stájí, které byly vytesány vedle puebla do červené stěny hory jako hornické štoly.

Nebyla tady nikde žádná zvířata. Ať už přepad provedl kdokoliv, všechna zvířata odvedl.

Našla však dřevěné vědro, které bylo ještě zpola naplněno vodou.

Když ho dovlekla ke koni, už se k ní od studny blížil. Tentokrát odfrkával spokojeně a okamžitě začal pít.

Čekání šlo vojákům na nervy, protože neznali nic horšího než nečinnost a nejistotu.

Měli však docela dobrou pozici na mírném kopci, daleký rozhled, byli by tady i dobře ukryti, protože kopce byly obklopeny zvětralými skálami, které poskytovaly trochu stínu.

Noc uběhla bez zvláštních událostí a stejně tak i příští den.

Ale odpoledne, když už stálo slunce dost nízko na západě, spatřili blížící se Apače.

Nebylo jich ani na tři tucty. Měli s sebou mnoho ukradených koní, na nichž byl naložen náklad. Byli to armádní koně s armádními sedly, ověšení balíky s ukořistěnými armádními zbraněmi.

Bylo to jedenatřicet Apačů – jenže s jedenatřiceti Apači si zatím neporadil nikdo, kdo neměl alespoň čtyřnásobnou přesilu.

A tak tomu bylo i nyní.

Seržant měl u sebe pouze dvanáct jezdců.

Majora a jeho jezdce nebylo široko daleko vidět.

Apači navíc vůbec nevypadali, jako by před někým prchali.

Zastavili se na úpatí mírného svahu. Od vojáků byli vzdáleni sotva několik set yardů.

A pak najednou vojáci zahlédli, co si s sebou Apači přivezli.

Jednoho koně k nim totiž vyhnali do svahu.

Na tomto koni ležel napříč přes sedlo muž – voják, důstojník, jak bylo záhy možno poznat podle uniformy. Tu kdosi z vojáků řekl chraptivým hlasem: „To je major. Bože můj, oni zabili majora, a teď nám posílají jeho mrtvolu. Dostali těch čtyřiadvacet lidí a El Paso Louise. A teď chtějí dostat do jednoho i nás. Poslyšte, seržante, co teď?“

Ano, to byla otázka. A McQuen na ni zatím nedokázal odpovědět. Mezitím k nim nahoru dorazil kůň s mrtvým majorem. Sejmuli mrtvolu z funícího koně a položili ji na zem.

Spatřili teď hroznou ránu v jeho břiše. Téměř všichni bez vysvětlování pochopili, že ji způsobil hrot kopí, který na zádech zase vyšel z těla ven.

„Co uděláme, seržante?“ zeptal se drsně praporčík.

A všichni se zadívali na seržanta, který jim slíbil, že jakmile bude situace beznadějná, dostane je z ní. A že nastala beznadějná situace, o tom už nebylo pochyb.

Apači přece zlikvidovali hlavní jednotku a samotného majora.

To, že jim ho teď poslali mrtvého, mělo vojákům nahnat strach a hrůzu. A téměř se jim to i podařilo. Co zmůže jeden seržant s dvanácti vojáky, byť by vyvinuli i to největší úsilí, proti téměř trojnásobné přesile Apačů?

I kdyby se seržantovi podařilo spojit se s poručíkem Georgem Busterem a jeho oddílem, pořád ještě by byli v menšině. Jen kdyby stoprocentně vyšly majorovy plány, měli by i při vlastních ztrátách jistou šanci.

McQuen se podíval do napjatých tváří.

„Máme nyní poměrně dobrou šanci, chlapi. Naši koně si několik hodin odpočinuli. Apači však byli dlouhou dobu na cestě. Na prvních padesáti mílích nás nedoženou. Juan Colorado se dopustil chyby, neměl nám majora poslat až potom, co naše koně načerpali sil. – Velitele pohřbíme. Tady na kopci. A pak pojedeme směrem k Pueblo Station.“

Všichni s tímto rozhodnutím souhlasili. Poznal to podle toho, jak zareagovali.

Jen jezdec Preston zabručel: „Zasluhuje si vůbec, abychom ho pochovali? Poslal na smrt více než polovinu osádky pevnosti. Ten blázen se nechal vyprovokovat Apačem jen proto, že se rudoch vyspal s jeho ženou. Bože můj, jestli…“

„Drž hubu, Prestone,“ řekl McQuen chladně. „Drž tu svou zatracenou klapačku!“

Nikdo pak už nic neřekl.

Ale jednali. Apačům to připadalo, jako by vojáci svého velitele pohřbívali s vojenskými poctami. Trubač dokonce zatroubil signál. Předtím ovšem připravili v úkrytu za skálou své koně k odjezdu.

Když dozněl poslední tón trubačova signálu, rozběhli se ke svým koním, nasedli a vyrazili.

Zamířili rovnou na východ.

Červenou skálu mesy v dálce už neviděli, protože na východě se už začaly plížit první stíny noci. Slunce na západě pomalu klesalo za obzor. Takže zamířili do blížící se noci. A věděli, že Apači jsou jim v patách.

Pokud je správná jejich domněnka, že koně Apačů jsou unavenější než jejich vlastní zvířata, měli by ten závod vyhrát.

A pak – v Pueblo Station – najdou dostatek vody. Žijí tam přece lidé, kteří jim přispějí na pomoc.

A jsou tam i solidní zdi, za kterými se mohou dobře bránit. Staré pueblo na úpatí mesy by mohlo být jejich záchranou.

Musí jen vyhrát tento závod.

Když přišla noc, hvězdy a měsíc prozařovaly svou nadpozemskou nádherou celý kraj. A vůbec nedbaly na to, že všude se vraždí a zabíjí, protože nejkrutější šelmou na světě je člověk, ačkoliv žije podle náboženských zásad – nebo alespoň předstírá, že podle nich žije.

Bylo vidět široko daleko – téměř jako ve dne.

Teď spatřili mesu – spásný cíl. Protože na jejím úpatí musí ležet Pueblo Station. Ujeli už mnoho mil – jistě více než dvacet, a to většinou tryskem a cvalem. Seržant se postaral, aby v jednotce vládl i nadále vojenský řád. Pořád ještě jeli ve dvojřadu – přesně podle předpisů jezdectva.

Apači ovšem už byli za nimi a chystali se je předjet zleva a zprava.

Pokud by se Apačům podařilo zkřížit jim cestu a obklíčit je, byli by vojáci ztraceni. Apači nejsou v sedlech koní tak dobří jako indiánské kmeny v prériích na severu. Přesto dokázali v tomto případě dostat ze svých unavených zvířat takřka totéž, co příslušníci vojenského jezdectva. Bylo to možná i tím, že indiáni byli lehčí. Ale hlavním důvodem bylo jistě to, že mají blíže k přírodě, že dokážou se zvířaty lépe zacházet.

Seržant zavelel k jízdě v řadě. A tak jelo třináct mužů těsně vedle sebe.

Kdo je bude chtít zastavit, bude muset zastavit celou frontu.

Podaří se jim to? Mesa byla vzdálená necelých deset mil.

Reva hledala celý den vodu. S loučemi, které si sama zhotovila, prohledala i ty nejzazší kouty puebla, hledala i mimo osadu vytesanou ve skále. Hledala ve spárách a ve skalních puklinách. Doufala, že odtamtud bude vytékat nějaký pramínek.

V pueblu našla dva zničené prameny.

Jeden byl v bývalé kuchyni. Tam byla pumpa, jenže tato pumpa byla ulomená od trubky, která vedla jistě hluboko do podzemí k prameni, který zřejmě napájel i studnu venku. Reva nevěděla, jak by se dala trubka zase opravit do té míry, aby mohla pumpu použít.

Druhý zničený pramen našla dole ve sklepě. Byl to trubkovitý otvor do skalnaté země, který měl dost velký průměr, aby se tudy dalo spustit vědro. Ta díra vypadala jako vyhloubená obrovským vrtákem. Ale byla zaházená kameny. Takže do podzemní nádrže se žádné vědro spustit nedalo.

Musela se tedy opět napít vína, aby dostala do těla tekutinu. Kůň se naštěstí mohl trochu napít vody, kterou našla v jedné ze stájí. – Jenže, co je půl kbelíku pro žíznivého koně?

Zítra bude muset zvířeti opět dát víno. Nebo už zítra pojede dál?

Stále intenzivněji o tom uvažovala.

Vozová cesta vedla podél hory k severu. Nelze přehlédnout všechny ty stopy kopyt a kol vozů. Stačilo se jich jen držet. Vedly do Pueblo Station ze Santa Fe a Reva věděla, že asi třicet mil odtud severně musí ležet stanice, kde se přepřahají koně.

Když se jí podaří dojet až tam…

Neodvažovala se však doufat, že tam najde lidi. Obávala se, že i další stanice mohla být přepadena. A tak neustále v duchu váhala, zda má zůstat, nebo vyjet.

Jednou sem přece někdo musí přijet. Přinejmenším lidi od pošty nebo ze spediční společnosti přece musí zajímat, co se tady stalo.

Tak jí uběhl další den. Snědla ještě něco z toho mála jídla, které zbylo, a napila se opět vína.

Pak nastala noc. Reva tentokrát spala venku, v koutě pod stěnou velké mesy. Pušku měla stále vedle sebe. Mezi půlnocí a ránem se najednou probudila. Připadala si, jako by jí někdo zatřásl. Ale byla sama.

A pak zaslechla výstřely a dunění kopyt.

Noc byla světlá a jasná. Měsíc i hvězdy zářily. Jen ve skalní průrvě, do které se vplížila, byl hluboký stín.

Vstala, zvedla pušku a pro jistotu ji nabila.

Kromě výstřelů a dusotu kopyt zaslechla i chraptivý pokřik mužů a pak konečně také něco zahlédla, protože byla poněkud výš než pláň pod ní, která se táhla daleko na západ.

Viděla, jak se blíží vojenští jezdci.

Ano, blížili se vojáci. Jenže si probíjeli cestu proti Apačům, kteří je obklíčili a doráželi na ně jako vlci na vůz plný masa.

Reva si všimla, že někteří vojáci se v sedlech potácejí. Dva z nich se dokonce svalili z koní na zem.

Pospíchala k přední straně puebla a vystoupila nahoru po žebříku na první plošinu. Tam poklekla.

Vojáci už sem takřka dorazili. Chtěli se dostat za zeď, která by jim poskytla ochranu. Reva začala na Apače střílet. Na třetí ránu skutečně sestřelila jednoho indiána z koně. A střílela dál, dokud nemusela zbraň opět nabít.

Vojáci se pod ní vrhli z koní na zem.

Zaslechla seržantův hlas: „Vemte všechno s sebou! Vezměte sedla a všechna zavazadla!“

Dobře poznala jeho hlas. Zmocnil se jí pocit radosti a úlevy. Protože přijel jediný člověk, kterému v tomhle kraji může věřit, člověk, k němuž má bezmeznou důvěru.

Apači se stáhli zpět. Zřejmě rozhodla právě střelba Revy z puebla. Apači museli počítat s tím, že brzy začnou z puebla pálit další pušky.

Vojáci měli dost času, aby odsedlali koně a odnesli všechna zavazadla do puebla. Seržant se vzápětí zeptal nahoru: „Hej, vy jste ten, co tady šéfuje celé stanici? Kolik vás tu je? Co se tady stalo?“

Reva nakoukla přes okraj plošiny.

„To jsem já, Jocku McQuene,“ řekla shora. „Jsem tu jenom já. Lidé odtud ze stanice jsou mrtví a někdo je naházel do studny. Není tady už voda. Zůstal jen jeden sud červeného vína. Slezu dolů.“

Sešplhala po žebříku.

Pueblo mělo pět pater, do nichž bylo možno se dostat po žebřících. A protože každé vyšší patro bylo trochu posunuto dozadu, sloužila střecha každého nižšího patra zároveň jako terasa.

Když byla Reva dole, stál seržant u konce žebříku. Nemohla jinak a musela se mu vrhnout do náruče. Protože v té chvíli velice

potřebovala pocit bezpečí a jistoty.

Velice McQuenovi věřila.

A tak několik vteřin zůstala v jeho náručí a on ji pevně objímal. Pak ji pohladil po vlasech.

„Všechno bude zase v pořádku," zamumlal.

„Och, Jocku McQuene," řekla bezbarvým hlasem. „Vy jste na tomhle světě jediný spolehlivý člověk. Jsem tak ráda, že jste přijel – ať už jste tu z jakéhokoliv důvodu."

Odtáhli se od sebe a teprve teď si pořádně uvědomili, že si padli do náruče.

Seržant chvíli přemýšlel, zaváhal, ale pak se rozhodl jí říci, že se stala vdovou. Domníval se, že se bude cítit svobodnější, že bude tím více ochotná začít znovu. Stala se vdovou po muži, který ji nechal na holičkách. A ona už teď před ním nemusí utíkat. A tak řekl: „Revo, major je mrtev. – Zřejmě svedl souboj s Juanem Coloradem a prohrál v něm. Myslím, že bojoval s Juanem Coloradem sám. Pohřbili jsme ho na jednom návrší. Je mrtev."

Chvíli strnule stála a zřejmě se v duchu probírala vzpomínkami. Jistě si vzpomněla na dobu prožitou s majorem, kdy ještě věřila, že jejich oboustranná láska obstojí ve všech zkouškách. Pak se podívala na Jocka McQuena. „Život pro něj musel být v poslední době peklem," zamumlala. „Ten už nevěděl, kudy kam. Litoval jen sám sebe, ne mne. To jeho čest byla pošpiněna, ne moje. Tak se na to díval on. Kdysi jsem ho milovala, ale nezasloužil si to. Byl to ješitný blázen. V tomhle kraji nemohl skončit jinak. To jsem za několik málo posledních dní pochopila."

Ohlédla se a všimla si, že několik vojáků je raněných.

„Máte s sebou obvazy?" zeptala se. „Za války jsem pracovala jako ošetřovatelka. Pomáhala jsem v jednom lazaretu. Tehdy to bylo pro ženy v Bostonu věcí ctí – jsem ráda, že vám teď mohu trochu pomoci."

Když uplynula noc, po Apačích už nikde nebylo ani památky.

Ačkoliv z nejhořejšího patra puebla byl rozhled na desítky mil, nebylo vidět nikoho.

Ovšem Apači se mohli skrýt na druhé straně – za mesou.

Nedalo se s jistotou říci, zda to udělali, nebo zda odtáhli, protože si netroufali vzít útokem masivní zdi puebla.

Mezitím byli ošetřeni nemocní.

Vojáci vytáhli ze studny mrtvé a vyčerpali vodu až na písčité dno. Nezbývalo než doufat, že pramen se během krátké doby zase obnoví.

Vodu zatím nikdo nepil.

Ti mrtví byli skutečně lidé, kteří se dříve starali o provoz stanice. Všichni to byli míšenci, a proto byli zvlášť vhodní, aby v tomto kraji udržovali v chodu stanici pošty i nákladní linky. Protože byli do jisté míry spřízněni s indiány, kteří zde žili, ba možná dokonce i s Apači Juana Colorada.

Nyní, za denního světla, seržant zjistil, že stanici nevydrancovali indiáni, ale pravděpodobně mexičtí bandoleros, kteří sem přišli za lupem přes hranici. Stávalo se to dost často. Bandy mexických lupičů pronikaly neustále na území Arizony a podnikaly i několikadenní výpady na sever. Přepadávaly konvoje volů na cestě do Santa Fe, loupili na farmách, v dolech a v malých osadách, ale i v poštovních stanicích. Nikdy po sobě nezanechali živé svědky. A taková banda se zřejmě dostala i sem. Seržant našel stopy, jež tomu nasvědčovaly. Lidé ze stanice byli například zavražděni kulkami z revolveru. Jenže Apači většinou zabíjejí nehlučně. Ti by použili luky a šípy, nože a oštěpy. Střelba z pušek či revolverů se v tomto kraji rozléhá na celé míle. Apači by také mrtvé svlékli.

Když nastalo poledne, všichni vojáci byli už více či méně podroušení z červeného vína.

Tu trochu vody, která jim ještě zůstala, museli dát koním.

Ve studni se jen pomalounku znova sbírala na písčitém dně kapka ke kapce. Potrvá to ještě pěkných pár dní, než bude možné nabrat odtamtud vodu vědrem a než jí bude dost pro lidi i pro zvířata. Takže bude třeba šetřit. Víno bylo pro muže i ženu jedinou tekutinou.

Vyspali se, odpočinuli si, najedli se ze zásob jídla a opět se napili

vína. Protože byli permanentně opilí, měli celkem povznesenou náladu, téměř veselou a přinejmenším docela optimistickou.

Jen seržant si dělal starosti a byl nedůvěřivý. Stával nahoře na plošině a sledoval kraj dalekohledem. Ne, Jock McQuen se nedomníval, že Juan Colorado odtáhl pryč.

A kromě toho na východě ještě zůstal poručík. Kdy mu konečně dojde trpělivost a vyšle zvědy, nebo sem dokonce přijede sám?

Reva Collinsová kolem poledne vystoupila po žebřících nahoru. Přinesla seržantovi něco k jídlu a pohárek vína. Pak si k němu dřepla.

„Co bude dál?“ zeptala se, zatímco on klidně a po kouscích přežvykoval sousta a opatrně upíjel. „Co bude dál, Jocku?“

Ten se rozhlížel po kraji, rozpáleném slunečním žárem. Sledovala ho a připadalo jí, že větří jako vlk, který moc dobře ví, že na něj číhají lovci.

Nakonec mezi přežvykováním zamumlal: „Jsou tady. Někde čekají. Všude kolem jsou prohlubně, vysušená koryta potoků, skupinky kaktusů, terénní nerovnosti a tu a tam i menší skály. Pro Apače jsou to všechno bezpečné úkryty.

Ti se ukryjí všude v takhle nepřehledném terénu. Jsou tady. Cítím to. A budou mít asi větší trpělivost než my.“

„Ale vždyť nikde nemají vodu – nebo ano?“ Reva se zamyšleně zeptala a pozorovala muže vedle sebe zvlášť pozorně. Připadalo jí, že McQuenovo chování jí může dát informaci o tom, co dosud jen mohla tušit, co ovšem cítí stále zřetelněji – totiž o jeho vztahu k tomuto kraji a k jeho nebezpečím. Stále silněji začala pociťovat, ze lidé jako McQuen jsou s tímto krajem srostlí a dokážou se tedy prosadit jinak a lépe než ostatní. I ona sama už nashromáždila jisté zkušenosti a změnila svůj postoj. I ona získala sebedůvěru a ztratila obavy. Dokázala svou životní sílu a byla na to pyšná. Připadalo jí, že dostala bohatě vynahrazeno to, oč se domnívala, že přišla.

Cítila ovšem, že to všechno ještě mnohem intenzivněji prožívá právě Jock McQuen. A pomyslela si: kdo se v tomto kraji dokáže prosadit, ten je silný a bude si jistě umět poradit i v nejobtížnějších situacích všude na světě.

Zareagoval na její poslední slova.

„Vodu?“ zeptal se sarkasticky. „Chacha, vodu. Apači ji vždycky někde nějak najdou. To patří k jejich tajemstvím. – Co dělají ranění?“

„Se dvěma třemi to vypadá zle,“ odpověděla. „Těm by snad mohl pomoci dobrý chirurg v lazaretu. Ti chudáci mají vnitřní krvácení. Nemůžu pro ně nic udělat. Dva další to přežijí, pokud se jim nezanítí rány a pokud nedostanou otravu krve. Udělala jsem všechno, co bylo v mých silách.“

Její hlas nabyl kovového tónu. Podíval se na ni ze strany a pocítil strohou drsnost. Ano, tato žena se chovala drsně. Najednou řekl: „Revo, bylo by škoda, kdybyste ve svém nitru zhrubla, že už by pak nebylo na vás nic ženského. Chci tím říci…“

„Nechte toho,“ přerušila ho. „Vím, co máte na mysli. Od ženy se očekává něha, půvab a přitažlivost. Žena musí být schopná rozdávat to, co dělá život mužů i jí samotné příjemným a krásným. Já to vím, vím to. Tak by to mělo být. Taková je představa o ženách – matkách dětí. Jenže vy zase víte, že jsem utrpěla těžké rány. Jak bych je potom mohla snést? Ano, jsem drsnější. A asi až do konce života budu plná nedůvěry k tomuhle světu. Nikomu nebudu schopna důvěřovat a budu spoléhat jen sama na sebe. Kdo ode mne může čekat něco jiného?“

„Já,“ odvětil vážně. „Jste krásná, půvabná a pro mne jste ztělesněním všech žen na světě. Jste stvořená k tomu, abyste udělala muže šťastným. To nesmíte odmítnout. Protože pak byste v životě nikdy nebyla šťastná.“ Zavrtěla hlavou. „Mluvme raději o něčem jiném, Jocku McQuene,“ požádala ho.

Vyprázdnil pohár a přikývl. Pak se zeptal: „Kolik je v tom sudu ještě vína?“

„Už ne mnoho,“ odvětila. „Muži z něj pijí dost často. Zřejmě jim došlo, že tak budou moci celou tu situaci snášet snadněji, a tak se pořád udržují v povznesené náladě. Nejsou úplně opilí, ale přesto jsou pořád rozjaření. Kdy budeme moci pít vodu ze studny?“

McQuen zavrtěl hlavou. „Je to nebezpečné,“ řekl. „Ta studna může být zamořená. Jistě, vodu jsme vyčerpali až do dna. A vytáhli jsme dokonce i několik kbelíků písku. Voda teď prosakuje zespoda

vrstvami písku nahoru. Ale…“

Nerozhodně pokrčil rameny. „Dříve než za tři dny bych tu vodu nepil. Možná bychom studnu měli ještě jednou vyprázdnit a vodu dát nejprve zvířatům.“ Pak chvíli mlčeli.

Reva se několikrát chystala udělat pohyb, jako by ho chtěla opustit a sešplhat po žebřících dolů.

Pokaždé se na ni podíval.

A když se to stalo znovu, řekla:

„Myslím, že máme oči téže barvy, Jocku. Víte to?“

Přikývl. „Ano, už jsem na to také myslel. Oba máme zelené oči. A když jsem byl malý, měl jsem stejně rezavé vlasy jako vy, Revo. Pak mi stále světlaly, až nakonec byly docela blond. Jako malý kluk jsem se pořád pral s ostatními, protože se mi kvůli zrzavým vlasům posmívali. Pořád na mě pokřikovali, že mi hoří hlava, a pak se chechtali. Je to zvláštní.“

„Co?“

„U ženy působí rezavé vlasy půvabně. Je to něco zvláštního. U kluka je to důvod k výsměchu. Ale já se už tenkrát jako malý chlapec naučil bránit.“

Podívala se na něj vážně a uvědomila si, že jí právě řekl, že ji považuje za krásnou a půvabnou.

Ještě před několika dny by se jí to zdálo naprosto nepatřičné. Jeho a její stav byly tehdy od sebe zdánlivě vzdáleny celé světy. Měla docela jiný původ než on. Její rodina v Bostonu patřila k prvním osadníkům z Anglie, kteří přišli do Nového světa a někam to dotáhli. Byla vychována jako urozená dáma.

A tenhle seržant je produktem drsného kraje.

Skutečně se mezi nimi ještě před pár dny rozevírala nepřekonatelná propast.

A přece se všechno změnilo.

Patřila Apači.

Pak zažila, že ji její vlastní muž zavrhl. A když utíkala před manželem, musela zabít člověka.

Ted se starala o raněné – a pořád uvažovala o tom, co se stalo.

Připadala si nyní téměř jako člověk z tohoto kraje. Byla s těmi

chudáky ve stejné bryndě a cítila se jejich sestrou nebo matkou.

Ano, naprosto se změnila.

Náhle se zeptala: „Jocku, jak jste se dostal k armádě?“ Smutně se pousmál.

Pak se rozhovořil: „Byl jsem lovcem mustangů. Chytal jsem je, jezdil jsem na nich, krotil jsem je a prodával jsem je jako tažné koně. To jsem dělal v horách ještě se dvěma indiánskými pomocníky celé měsíce. Když jsem se zase dostal do El Pasa a dobře jsem tam koně prodal, chtěl jsem dohnat to, co jsem celé měsíce postrádal. Opil jsem se a hrál jsem jako pominutý – a veselil jsem se se ženami. A pořád jsem se opíjel. Celé týdny jsem se chtěl bavit. Jenže pak jsem padl do spárů jednomu verbíři od armády. Před svědky jsem podepsal závazek. A tak mě armáda dostala. Protože jsem člověk, který je zvyklý vždy dodržovat smlouvy, a byla to moje vlastní vina, že mě ten verbíř dostal, nikdy jsem od armády nezběhl.

Protože tenhle kraj znám a byl jsem už během války seržantem v povstalecké armádě, dostal jsem tu hodnost zase. To je všechno, Revo. Není to moc veselý příběh, co?“

„Ale jste muž, Jocku, jakého jsem dosud nepotkala,“ zamumlala takřka neslyšně. Pak vstala a odešla.

Vzal dalekohled a zase se začal rozhlížet po okolí, jež se tetelilo horkem. Jenže mohl sledovat pouze půlkruh směrem k západu. Polovinu obzoru na východ mu zakrývala ohromná mesa, na jejímž západním svahu bylo vybudováno pueblo.

Když už byla téměř půlnoc, drželi stráž vojáci Kevin Brown a Pat O’Brien.

Všichni ostatní spali. Ranění občas zasténali. Jeden už zemřel a druhý, jemuž patrně také nebylo pomoci, byl v bezvědomí a jen slabě dýchal.

I Reva spala. Nedaleko od ní ležel seržant.

Všichni byli v bývalé místnosti pro hosty, z níž vedla díra dolů do

sklepa. Tam stál sud s vínem, který už teď byl takřka prázdný.

Většina spáčů chrápala.

Oba hlídkující vojáci dřepěli u zdi. Tady venku slyšeli lépe. Uvnitř bylo příliš mnoho hluku.

Kevin Brown zašeptal: „Hej, Pate!“

„Co je?“

„Taky tě tak pálí žáha?“

„Jasně, to je od toho zatraceného vína. Bylo tam ke konci pořád víc usazenin. Možná měli dokonce v tom sudu i chcíplého psa, když tam lili víno. Jo, připadá mi, jako bychom pili kyselinu solnou. Zatraceně, už nemáme ani hlt vody.“

Po téhle odpovědi Pata O’Briena chvíli mlčeli. Pak se Kevin Brown s nadějí v hlase zeptal: „Jestlipak se už ve studni nasbíralo dost vody, aby se z ní dalo něco natáhnout?“

„Zbláznil ses? Tam přece leželi ti mrtví!“

„Jasně, ale to je už dávno. Všechno jsme přece vyčerpali! Dokonce jsme vyhrabali i něco písku. Vždyť by se ta voda mohla i převařit. Slyšel jsem, že vařením se dá z vody odstranit všechno svinstvo. Jenže já bych ji teď vypil i nepřevařenou. To pálení žáhy je už nesnesitelné.“

Sotva to dořekl, když se k nim zvenku někdo přiblížil. Byl to trubač Hank Slade.

„To zatracené víno,“ řekl chraptivým hlasem, „mi stoupá ze žaludku jako kyselina. Zatraceně, vychlastal bych celý kbelík vody. Docela jako kůň. Co je s tou studnou?“

„Vidíš, ten chce taky vodu,“ zabručel Kevin Brown. „Takže to zkusíme. Pojď, Hanku.“

Odlepili se od stěny puebla a zamířili ke studni.

Bylo to necelých dvacet kroků.

Nebylo tu moc dobře vidět, protože mesa vrhala hluboký stín a na zataženém nebi bylo vidět jen pramálo hvězd. Ale dovedli rozpoznat zídku studny a také trámec rumpálu. Kevin Brown ovšem nespustil vědro na rumpálu, nýbrž ručně, aby nezpůsobil hluk. Naklonili se pak přes okraj studně, aby slyšeli plesknutí kbelíku o vodní hladinu. Jenže neslyšeli už nic. Zleva a zprava se ke studni docela neslyšně

přiblížily postavy – jako plížící se vlci. Byli to Apači.

Matně se zaleskly nože.

Pat O'Brien to všechno zahlédl jen nezřetelně, ale ještě chtěl zvednout pušku a zavolat.

Tu zasvištěl nocí šíp a proklál mu hrdlo.

A pak se dovnitř do puebla vplížili Apači. Pro Juana Colorada a jeho hordu to bylo docela snadné.

Seržant si přece také musel jednou zdřímnout, nemohl být pořád na stráži.

Pro Jocka McQuena to bylo kruté probuzení. Nejprve vůbec nechápal, co se to stalo s jeho hlavou. Protože ho strašlivě bolela a cítil v ní bušení krve. A měl pocit, že při příštím náporu bolesti se mu hlava rozskočí. Jen velice pomalu dával dohromady kloudné myšlenky, ale pak pochopil tolik, že už věděl, co se to stalo s jeho hlavou.

A když si chtěl na rozbolavělou hlavu přiložit ruce, uvědomil si, že nemůže.

Byl spoután.

Konečně se odvážil otevřít oči. A tu spatřil Apače Juana Colorada.

Teď mu došlo úplně všechno.

Juan Colorado stál těsně u jeho nohou a díval se na něj. Byl den. Otvorem dopadalo do velké místnosti světlo.

„Tos provedl dobře, Juane," řekl seržant s námahou a chraptivě. „Ale proč to všechno? Zlikvidovali jste přece majora. Proč jste nás nenechali odjet? Jsme jenom ti, co provádějí rozkazy."

„Majorovy jezdce jsme nechali odjet, protože zběhli," odpověděl Juan Colorado. „S tebou je to jiné. A kromě toho jsem zase chtěl dostat tu ženu. Když jsem tě nechal, abys ji odvezl k jejímu manželovi, věděl jsem, že ji zase dostanu. Možná mi brzy porodí syna. Moje žena a mí synové byli tenkrát zavražděni. – Možná jí pak zase dám svobodu – až splní svou povinnost."

„A proč jsi nezabil mě, Juane Colorado?“ zeptal se seržant takřka normálně znějícím hlasem.

Juan Colorado se usmál.

„Je tu přece ještě poručík se svými vojáky,“ odpověděl. „Ten hoch tady bude co nevidět. Čeká už dlouho. Přijede možná ještě dnes, aby se tady porozhlédl. Ty na něj a na jeho jezdce zamáváš. A mávat bude i ta žena. A oni sem přijedou, aniž by cokoliv tušili. Moji bojovníci budou čekat v půlkruhu venku a také tady uvnitř v pueblu. A pak…“

Nepokračoval dál a jen si přejel hranou dlaně po krku. Seržant odvrátil hlavu.

Spatřil dva další Apače a Revu. Ta nebyla spoutaná. Seděla na stoličce, kterou včera opravil jeden z vojáků, takže byla opět použitelná.

Opětovala jeho pohled.

Ale nevypadala vystrašeně, necítil z ní žádnou rezignaci nebo paniku.

Ovládala se a vypadala připravená na všechno, co pravděpodobně přijde.

Zeptal se: „Jsi v pořádku, Revo?“

„Ano, Jocku,“ odvětila, „jenže oni zabili všechny vojáky. Naživu nechali jen nás dva. Slyšel jsi právě, že Juan Colorado mě chce mít. Myslí si, že jsem před několika dny s ním otěhotněla. Chce mít náhradu za své děti, které mu zabili vojáci – i za svou ženu. Má nás ve své moci. Armáda je ubohý hlouček bláznů – že?“

„Ano, asi to tak je,“ odvětil. „Jenže ty budeš žít, Revo. Tebe jistě nezabije. A to jediné by pro tebe mělo být rozhodující.“

Neodpověděla mu.

Juan Colorado, který až dosud mlčel, se sehnul a uvolnil McQuenovi pouta.

Přitom řekl: „Jestli jsi hlupák, tak se o něco pokus. Ale jestli nám pomůžeš, necháme tě možná utéct.“

McQuen pomalu vstal. Pak zůstal vrávoravě stát a zvedl hlavu, ve které mu stále dunělo. Pak couval tak dlouho, až se zády dotkl stěny.

Juan Colorado a tři Apači ho sledovali.

Nikdo jiný v místnosti nebyl. Mrtvé zřejmě vynesli ven.

Reva se zeptala: „Mohla bych se mu podívat na tu ránu na hlavě, Juane Colorado?“

Ten přikývl.

„Můžeš mu přinést i vodu ze studny, ženo.“

Reagovala mlčky. Brzy přinesla půl kbelíku vody. Seržant se posadil na stoličku. Omyla mu zaschlou krev z vlasů a s pomocí vojenské polní lékárničky mu ošetřila nateklou ránu.

Juan Colorado a Apači vyšli ven, nebo se spíše stáhli do obdélníkového otvoru, který sloužil jako dveře.

Reva zašeptala: „Nalevo od vchodu je ve zdi díra. Za kamenem je Spadeův kolt. Dva kroky nalevo od vchodu ve výklenku ve zdi za kamenem.“

Mírně pokývl.

Obvázala mu hlavu.

A pak nemohli dělat nic jiného než čekat. I Apači čekali.

Přijede poručík George Buster se svými jezdci?

A přijede vůbec?

Poručík George Buster přijel se svými vojáky odpoledne. Na východ od mesy už to déle nevydržel. Domyslel si, že se stalo něco, co zkřížilo majorův plán. A tak sem teď přijel. Postupoval pomalu, jel v čele dlouhého dvojřadu. Dlouhého proto, že mezi každou dvojicí jezdců byl odstup téměř deseti yardů.

Juan Colorado vešel do hlavní místnosti puebla.

Pokynul seržantovi: „Vylez nahoru na první plošinu a zamávej na ně, ať sem přijedou,“ řekl. „A jestli uděláš sebemenší chybu, zabiju ji.“

Ukázal na Revu.

Jock McQuen si vyměnil s Revou jediný pohled, ale ona věděla, že se bude bít, že bude jednat. Jistě – pomoci mu nemůže, může jen doufat, že bude mít dost času, aby se zmocnil koltu.

Vyšplhal se po vnitřním žebříku nahoru. A když pak stál nahoře před druhým patrem na plošině, připomínající verandu, viděl, jak se vojáci blíží. Apače nebylo nikde vidět. Jenže věděl, že venku jich jsou přinejmenším dva tucty.

Ostatní čekali s Juanem Coloradem tady.

Vyšel na plošinu a ukázal se v celé své velikosti a zamával kloboukem. Obvaz, který měl na hlavě, jistě svítil do daleka, protože slunce už se sklánělo k západu a všechno teď zalévalo svým teplým svitem. Poručík měl samozřejmě k pueblu nejprve vyslat jednoho z mužů. Jenže si zřejmě myslel, že teď už je všechno jasné.

Jock si všiml, že ho poručík George Buster zahlédl a dal zrychlit. Koně jednotky přešli z cvalu do trysku.

Pak Jock McQuen seskočil dolů. Měkce dopadl vedle vchodu a nic nedbal na příšerné bolesti v hlavě. Hned se vrhl k výklenku. Rázně smetl kámen, za kterým se vše skrývalo. Levačkou pak uchopil kolt.

Byla to pistolnická zbraň, protože Spade byl pistolníkem.

Jock McQuen měl zbraň v ruce připravenou k výstřelu, když se objevil Juan Colorado.

Zasáhl Apače hned prvním výstřelem rovnou do prsou a skočil do pueblа.

Jeho revolver začal rachotit, protože pokud šlo o střílení, byl i Jock McQuen dobrým pistolníkem.

Pět kulek mu na čtyři Apače stačilo. Ačkoliv byl několikrát raněn, udržel se na nohou. Vystřílenou zbraň odhodil, ale vzal si dva kolty Apačů. I Reva měla najednou v ruce pušku jednoho z bojovníků.

Ale teď se Jock McQuen přece jen zhroutil.

Poklekla k němu a hlaveň pušky měla namířenou ke vchodu.

Jenže dovnitř se už nepřihnal žádný z Apačů. Venku třaskaly výstřely. Ozýval se řev mužů, řehtání koní a dusot kopyt.

Jednotka poručíka George Bustera si probíjela cestu k pueblu.

A mladému poručíkovi a jeho sedmi mužům se to skutečně podařilo.

O tři dny později přijela z Fort Apache silná jednotka. Stavila se už mezitím v pevnosti Camp Concho.

O den později byl do pevnostního lazaretu dopraven i raněný seržant a další den nato ho mohla navštívit Reva.

„Jak ti je, Jocku?“ zeptala se vážně a vypadala přitom jaksi odhodlaně.

„No, není to tak zlé,“ usmál se. „Doktor říkal, že na levou nohu budu trochu kulhat. Jenže armáda nepotřebuje kulhavé seržanty. Takže když budu chtít, propustí mě a budou mi platit měsíční důchod, možná tak pět dolarů. Víc asi za poraněnou nohu nedostanu. Vezmu si půjčku a pustím se do chovu koní. Víš, moji rodiče mají starý ranč. A ten bych chtěl dát zase do pořádku.“

Pevně se na něj zadívala. „Vezmi mě tam s sebou,“ poprosila. „Postupně jsem si na tenhle kraj zvykla. Nebo mě snad nechceš, protože možná čekám s Juanem Coloradem…“

„Raději toho nech,“ přerušil ji. „Už nikdy nepovídej takové nesmysly!“

„Ne,“ řekla. „Už nikdy nebudu povídat takové nesmysly. Ale nemůžu ti slíbit, že zůstanu navždycky. Musím si ještě na spoustu věcí zvyknout. A tenhle kraj, který jsem zpočátku tolik nenáviděla, se teprve musím naučit mít ráda. Je to kraj, ve kterém se každý musí prosadit. Jinak zahyne. Uvidíme, Jocku, co bude. Uvidíme.“

„Já jsem optimista,“ usmál se.

Posadila se na okraj jeho lůžka.

Ne, nepolíbili se.

Ale věděli, že už brzy to udělají.

KONEC

Digitalizoval Wendy
06.05.2008

Vydává Moravská Bastei (MoBa),
spol. s r. o.
Kotlářská 53, 602 00 Brno
Sekretariát: tel.: 71 18, linka 232
Odbyt: tel./fax: 05/41 21 28 50
- Olga Strobingerová
Redakce: tel.: 71 18, linka 216,228
šéfredaktorka: Eliška Nováková
Technický redaktor: Jiří Kubíček
Tiskne: Moravská typografie, a. s., Brno.

G. F. Unger-Odveleni na smrt

Překlad: Pavel Sychra

© MoBa, spol. & s. r. o., 1994
© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe
GmbH & Co., Bergisch Gladbach

Podávání novinových zásilek je povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č.j. 1127/93 ze dne 7. 4.1993